HALKIN SESİ

4 Kasım 1975

250 kuruş

30

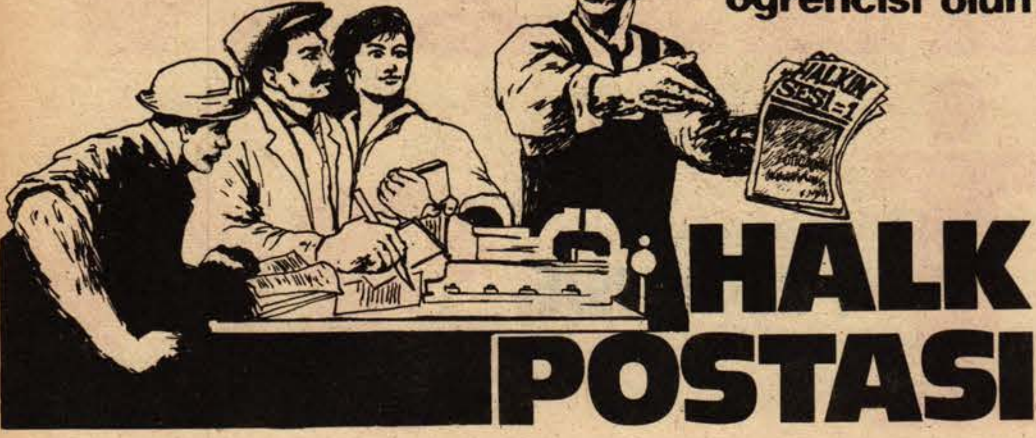
Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

YUNANİSTAN VE KIBRIS'LA DOSTLUK İSTİYORUZ !

İKİ SÜPER DEVLET AKDENİZ'DEN DEFOLUN !

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

ÇİKVAŞVİLİ'DE GENE İŞÇİ ATILIYOR! AMA BU BÖYLE SÜRMEMELİ.

Bizler, Ayvansaray'daki Tekstil sanayiinde çalışan işçileriz. Fabrikada 200 kişi çalışıyor. Fabrikanın eski adı Çikvasili ve Yosi Sanayiyimiş. 1945'lerdeki adı ise Alman Kumaş Sanayii. Patron Josef ve Simson, her tarakta bezi olan kişiler. Hukuk müşavirliklerini eski İstanbul Birinci Şube Müdürü Ilgız Aykutlu ve Hüseyin Yersuat adlı işçi düşmanları yapıyor.

Yolsuzluk ve sahtekarlık, patronların mesleği haline gelmiş. Mesela, 1945'te fabrikalarında kasten yangın çıkartarak, başka fabrikalardan yanmış mal getirtip yüklü tazminatlar alan bu kişiler; 1973'te de aynı oyunu tekrarladılar. Bu defa da üst katta topladıkları hurda makinaları yaktırıp yeni makina parası aldılar.

Üzerimizde ağır bir baskı var. Bu baskı özellikle Cemal Aydındağ ve Kâzım Aydındağ adlı ustabaşları aracılığıyla yapılıyor. Sık sık işçiler atılıyor. Patronlar yeterli stok yapınca aylığına fabrikayı kapatıyorlar. Yakında gene toplu çıkış yapılacak.

17.7.1975'te toplu olarak işten çıkarılan 90 işçinin toplam 750.000 lira tutan tazminatları daha ödenmedi. Bu para ödenmek üzere ihbarnameye dahil edildiği halde, patronlar ödememekte direniyorlar.

Onlar, kanunsuzluğu kendilerine bayrak edinmişler. Ama bu böyle sürmemeli.

Bütün işçiler birleşip sömürü ve zulme dur demeliyiz!

TEKSTİL SANAYİİNDEN BİR İŞÇİ

DİRENİŞİMİZ PATRONUN ADAMLARI VE TEMSİLCİLER YÜZÜNDEN KIRILDI

İstanbul, Topkapı, Maltepe'deki iplik fabrikası işçilerindenim. Her türlü sağlık şartlarından yoksundur bu işyeri. Dokuz ayda nefes borusu tıkandığı için iki aydır hastanede yatan arkadaşımız bunun en açık örneğidir. Patron, toplu sözleşmelerden doğan beş aylık toplam 2400'er liraları vermek istemiyor. Oysa en geç 15 Temmuz'da vermesi gerekiyordu. Sendikaya gittik, Sendikacı bize, aslında patronun iyi niyetli biri olduğunu, fakat parasının olmadığını söyledi. Arkadaşlar beni temsilci seçmek istediklerini söylediler, sendikacı yönetim kurulunun toplanarak buna karar vereceğini söyledi.

Patron, işçiler arasındaki huzursuzluğu sezince çeşitli sahtekarlıklara, işçileri bölme numaralarına başvurdu. Onun bu bölme numaraları bardağı taşıran son damla oldu. Şalterlere basarak toplu halde dışarı çıktık. Patrona, çalışmayacağımızı bildirdik Kararımızı öğrenen sendikacı «serbest» olduğumuzu, benim de Pazartesi günü temsilcilik işi için sendikaya gitmemi söyledi.

Çalışmama kararımız patronu yumuşattı. Şefler de direnişimizi kırmak için acındırma numaraları yaptılar, patronun parası olmadığını söylediler, bunun üzerine bir arkadaş; «malları çıkarma zamanı oldu mu biraz fazla çalışalım diye başımızdan ayrılmazsınız. Bedava çalışılmayacağını bilmiyor musunuz?» dedi. Diğer bir arkadaş da «Malatya'da yeni fabrika yaptırmaya parası var da birkaç kuruşumuzu vermeye gelince mi yok?» diye bağırdı.

Direnişimizin başka postalara da sıçrayacağından korkan patron ve adamları baskıyı arttırdılar. Bizi toplu halde işten çıkarmakla tehdit ettiler. Temsilciler ve patronun adamları yüzünden direniş kırıldı. Biz çalışmadan yana olmayanlar, yeniden kümelenip makinaları ikinci bir defa susturduk. Bu teşebbüsümüz de bir önceki gibi kırıldı.

Pazartesi günü temsilcilik işi için sendikaya gittim. Şimdilik temsilciye ihtiyaç olmadığını bildirdiler. Patronla anlaşmışlardı. Arkadaşların isteğini hatırlattım, «sendika mı işçiyi yönetir, işçi mi sendikayı?» deyip çıktılar işin içinden. Sendikanın bu tavrını öğrenen arkadaşlar, temsilci seçilmem için imza toplamaya başladılar.

İşçilerin bu tutumu patronu iyice rahatsız etti. Gerekçesiz işten çıkarıldım.

TOPKAPI'DAN BİR İŞÇİ

GERCÜŞ HALKI ZULME DUR DİYECEK

Gercüş, eskiden beri ağa sömürüsünün ve milli zulmün yoğun, bununla birlikte halktaki milli ve demokratik uyanışın da hızlandığı bir yerdir.

Köylerinde kanun bilinmez, bilinen şey jandarma zulmüdür. Devlet de odur, kanun da. Köylüler, sudan bahaneler le hakaret ve dayağa maruz kalır, en vahşi ve hayasız bir şekilde işkence görür. Yemişli köyündeki son olay, bunun en belirgin örneğidir. Yemişli köylüleri zulme boyun eğmeyerek çevre halkına iyi bir örnek oldular.

Jandarma, haklarında soruşturma açmak için köyden ilçe merkezine kadar köylüleri döverek, onları aşağılayarak götürdü Köylüler beraat etikleri halde, üzerlerindeki baskı azalmadı. Aksine bu defa, ilçe halkı da dahil çok sayıda insan suçsuz yere işkence gördü. Jandarmanın aralıksız baskınları halkın tepkisine yolaçtı. Kadınlar onları taş yağmuruna tutarak yaptıklarına pişman etiler.

Zulüm örnekleri çoğaltılabilir: Bunlardan biri de Üçyol karakol jandarmalarının yaptıklarıdır. Gece devriyesine çıkan erler, yol kenarında gördükleri köylüleri dövmekte ve sebze - meyva sandıklarına zarar vermekte ve mallarını zorbalıkla almaktadırlar. Bu durum öyle bir hal aldı ki, köylüler artık bu yapılanları gayet olağan karşılıyorlar.

KAHROLSUN MİLLİ ZULÜM!

KAHROLSUN HALKLARI BİRBİRİNE DÜŞMAN ETMEK İSTEYENLER!

YAŞASIN ÖZGÜRLÜK!

MARDİN GERCÜŞ'TEN BİR DEVRİMCİ GENÇ

POLONYA'DA SOSYAL - EMPERYALİSTLERE KARŞI ÇIKAN SUBAYLAR ATILIYOR

Bundan dört sene kadar evvel Cumhuriyet gazetesinde Polonya Hava Kuvvetleri Komutanının görevinden uzaklaştırıldığını sebepleriyle okumuştum. Neden; Polonya hava kuvvetlerine bağlı Sovyet malı uçakların sık sık kaza yapmaları. Kuvvet komutanı, kazaları teknik hatalara bağlıyordu.

Sovyet revizyonistleri de aynı meseleyle ilgili olarak Polonya'ya bir heyet göndermiş ve inceleme - araştırma yaptırmışlardı. Rusların verdikleri rapora göre; kazalar uçakların yapımındaki teknik hata sonucu değil, pilotaj hataları sonucu oluyormuş. Komutan verdiği raporda direnmiş ve bu yüzden de atılmıştı.

Geçenlerde Politika gazetesinde gene buna benzer bir haber çıktı: Polonya demiryollarının Rus standartlarına uydurulması için Rus'lardan gelen baskıya bir kısım yurtsever subaylar karşı çıkmışlar; bir bildiriyle «Polonya demiryollarının Rus değil, Polonya standartlarına göre yapılacağını» söylemişler. Tabii bunlar da eski ha va kuvvetleri komutanı gibi ordudan uzaklaştırılıyorlar.

Emperyalistlerin karakterleri aynıdır. Onlar, sömürücü ve hegemonyacı ve tahakkümcüdürler. Amerikan emperyalizmi, kendine bağımlı ülkelerde nasıl «sadık uşaklar» istiyorsa, sosyal emperyalistler de aynı arzuyu besliyorlar. Doğu Avrupa ordularına, kendi saldırgan emellerine hizmet edecek birer uşak gözüyle bakıyorlar. Fakat halkların devrimci mücadelesi ve bağımsızlık aşkı, onları yerle bir edecektir!

Yaşasın dünya halklarının bir süper devlete karşı bağımsızlık savaşı!

DİŞ HEKİMLİĞİ FAKÜLTESİNDEN BİR DEVRİMCİ

HALKIN SESİ

HAFTALIK DERGİ

- Sahibi: İLKER SÜMERKAN
- Sorumlu Yazı İşleri Md. FİKRET ULUSOYDAN
- Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 48/11 Cağaloğlu - İstanbul
- Yazışma ve Abone Ad. P.K. 1112, Sirkeci - İst.
- Baskı: ARZUM Tk. MAT.
- Abone şartları: Yurtiçi Yıllık 125. Altı aylık 65 TL. Avrupa (Uçak) Yıllık 200. Altı aylık 100 TL.
- İlân şartları: Santimi 30 TL. Yayın, ilânı: Çerçevesi 100 TL.
- İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE
- Türkiye dağıtımı: HÜRRİYET DAĞITIM

TUNCELİ'DE HALKI EN ÇOK TEFECİLER SÖMÜRÜYOR!

Tunceli'de sömürü çok yoğundur. Halk ezilmektedir. Çoğu köylere yol gitmiyor. Köylünün çoğu topraksızdır. Dağlık ve meralık bölgeleri geniş olduğu halde halk hayvancılık bile yapamıyor. Yaprak kesme mevsiminde, jandarma ve orman memurlarının baskısı çekilmez hale gelir. Hayvanlar ağaçlık yere sokturulmaz, köylüler sürekli kontrol altında tutulur. İşsizlikten kurtulmak için yurt dışına kaçanların sayısı azımsanamayacak kadar çoktur. İşsiz büyük bir kitle ise mevsimlik iş yaparak geçimini sağlamaya çalışır. Mevsimlik işçiler günde 12 saatten az çalışmadıkları halde çok düşük ücret alırlar. Orman köylüleri, orman içinde odun yakamıyorlar. Ancak para verebilenler bir miktar odun bulabiliyorlar.

Bütün bunlar az geliyormuş gibi hayvancılıkla geçinmeye çalışan dağ köylülerinin başına bir de tefeciler çöreklenivorlar. Pülümür ilçesinin köylerini Ali Hıdır Pekin adındaki tefeci hegemonyası altında tutuyor. Tüccarlar onun dışında kimseden yağ, çökelek gibi köylü malını almazlar. O da bu fırsattan yararlanarak çok büyük kârlarla satmaktadır. Bu tefeci, ceviz ve salyongozu da aynı şekilde yok pahasına alıp birkaç misline satmaktadır. Bütün Tunceli köylüleri aynı çeşit baskı ve sömürünün altındadır.

Bütün bunlara karşı halk çok uyanıktır. Onlara beslediği kin günden güne artıyor. Biz, halkımızın bu sülükleri söküp atacağına, onları yokedeceğine onun beslediği kinden anlıyor ve bunu yapacağına yürekten inanıyoruz.

KAHROLSUN HALKIN SIRTINDAN GEÇİNEN TEFECİLER!.

TUNCELİ'DEN DEVRİMCİLER

YUNANİSTAN VE KIBRIS'LA DOSTLUK İSTİYORUZ

Türkiye'nin Avusturya ve Fransa Büyükelçileri birbiri peşi sıra öldürüldü. Bu suikastların hiç bir halkın yararına olmadığı açıktır. Nitekim elçilerin öldürülmesini fırsat bilen ırkçı ve şovenler, hemen ortaya atıldılar ve çeşitli ülke ve halklara karşı düşmanlığı körükleyen bir kampanya açtılar. Bu kampanyayı yürütenler veya rüzgârına kapılanlar, katillere ne kadar küfür ederlerse etsinler, aslında bu komployu tezgahlayanlarla aynı amaca hizmet etmektedirler. Cinayetin hedefi, özellikle Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs arasındaki anlaşmazlıkları derinleştirmek ve halklar arasına kan davası sokmaktır. Yaratılan sonuçlar bunu göstermektedir.

HALKLAR ARASINDA DÜŞMANLIK KÖRÜKLEYENLER MİLLİ İHANET İÇİNDEDİR

Büyük burjuvazinin şoven basını ve Türkeş faşistleri, elçilerin öldürülmesiyle birlikte Yunan, Kıbrıs, Kürt ve Ermeni halklarına karşı geniş bir kışkırtma kampanyasına giriştiler. Bunlar, böylece komployu düzenleyenlerle aynı şeye hizmet ettiklerini onlarla aynı bezden dokunduklarını gösteriyorlar. Elçilere karşı işlenen cinayetlerin haberleri, büyük kışkırtmalarla verilirken, Elazığ'da iki Ermeni yurttaşın evine dinamit atılması bir tepkiye yol açmıyor. Sokağa dökülen Türkeş faşistleri, milli azınlıklara karşı yaygara yapıyor ve ırkçı duyguları kabartmaya çalışıyorlar. Zaten emperyalistlerin istediği de budur.

Bugün Yunan, Kürt ve Ermeni düşmanlığı körükleyenler, yurdumuza ve her milliyetten halka en büyük düşmanlığı yapıyorlar. Bunlar milli hainlerdir, yurdumuzun bağımsızlığına karşı tam bir ihanet içindedirler. İki süper devlet arasındaki rekabetin şiddetlendiği ve dünyanın büyük kargaşalıklara doğru gittiği bir ortamda yaşıyoruz. Bu durumda Türkiye'deki bütün milliyetler arasında tam bir eşitlik ve kardeşliğin gerçekleşmesi, milli baskıların son bulması her zamandan fazla gerekirken, şoven milliyetçiler emperyalistlere hizmet borçlarını ödüyorlar. Türkiye'nin Kıbrıs'taki işgale bir an önce son vermesi ve Yunanistan'la olan bütün anlaşmazlıkların barışçı yoldan adil bir çözüm bulması gerekirken, gene faşistler Yunanistan'la düşmanlığı körüklemeye hız veriyorlar. Bütün bunlardan yararlananlar, yalnız ve yalnız bölgede hegemonya peşinde koşan iki süper devlettir.

Dünyada hiç bir millet, diğerinden üstün değildir, aşağı da değildir. Başka milletleri aşağı görenler ve ezenler, aslında kendi milletlerinden emekçileri aşağılayan ve ezenlerdir. Yıllardır bir Yunan düşmanlığı propagandası sürdürülüyor. Uluorta her türlü hakaret yapılıyor. «Türklük» adına yapılan bu alçakça propaganda, başka milletlerin haklarına saygı duyan ve yurdunu seven bütün halkımızın yurtseverlik onurunu zedeliyor. Yunan ve Türk halkları, yüzyıllar boyunca içiçe yaşadılar, birbirlerinin kültürlerini, iktisadi ve sosyal hayatlarını, gelenek ve göreneklerini etkilediler; Ortak tarihi yaşantı ve kültür alışverişi dolayısıyla, Türk ve Yunan halkları neredeyse ikiz kardeş gibi birbirine benzerler. Hal böyle iken, Türkiye halkını da ezen, Kürtlere milli baskı uygulayan bir avuç gözü dönmüş şoven, kalkıyor Yunan milletine olmadık hakaretlerde bulunuyor.

İKİ SÜPER DEVLETİN TÜRK - YUNAN DÜŞMANLIĞI ÜZERİNE KURDUĞU HEGEMONYA PLANLARI

Yunanistan ve Türkiye arasında savaşla çözülecek hiç bir mesele yoktur. Tam tersine bu iki ülkenin menfaatleri, iki süper devlet karşısında birleşmelerini gerektiriyor. Türkiye ve Yunanistan'ın birbirlerinin dostluğuna bugün her zamandan fazla ihtiyaçları vardır. İki ülke arasına düşmanlık sokanlar, iki süper devletin ve özellikle Sovyet sosyal-emperyalistlerinin hegemonya emellerine hizmet etmekten başka bir şey yapmıyorlar.

ABD emperyalistleri de, Moskova'daki yeni çarlar da, Doğu Akdeniz'deki hegemonya planlarını Türk - Yunan düşmanlığı üzerine kurmuşlardır. İki süper devlet, iki ülke arasındaki çeşitli anlaşmazlıkları körükleyerek hakimiyetlerini genişletmeye çalışıyorlar. ABD, Yunanistan'ın arkasına geçtiği zaman, Yeni Çarlar Türkiye'nin destekçisi rolünü benimsiyor. Veya tersi oluyor. Her iki süper devletin de, daha fazla yayılmak, daha fazla sömürmekten başka ilkeleri yoktur. Her ikisi de milletlerin haklarını, ülkelerin bağımsızlıklarını hiçe sayıyorlar ve bunun için ülkeleri birbirine düşürmeye çalışıyorlar. Bugün yangını körükleyen, özellikle Sovyet sosyal-emperyalistlerdir.

Bu yüzdendir ki, Sovyetler Birliği Türkiye'nin Kıbrıs'ı işgaline yeşil ışık yaktıktan iki gün sonra Kıbrıs'ın bağımsızlığının «koruyucusu» pozuna büründü, ikiyüzlü bir şekilde askerlerin geri çekilmesini istedi. Bir yandan da, en yalnız kaldığı ve büyük güçlükler içine düştüğü bir sırada, Demirel hükümetinin imdadına yetişti, 10 Milyar Lira kredi verdi ve şimdi de silah ve helikopter teklif ediyor. Amaç, Kıbrıs'taki buhranın derinleşmesi, bölge halkları arasındaki anlaşmazlıkların büyümesi ve Rusya'nın pençesini bölgeye iyice geçirebileceği şartların yaratılmasıdır. Demirel'in imdadına yetişen aynı Rusya, bir yandan da Kıbrıs hükümeti üzerindeki etkinliğini arttıracak tedbirleri de ihmal etmiyor, Makarios'un başında bulunduğu Kıbrıs hükümetine 750 Milyon Lira (50 milyon dolar) kredi açıyor.

Tavşana kaç, tazıya tut politikası güden Rusya, Türkiye ile Kıbrıs ve Yunanistan arasındaki anlaşmazlığı körükleyecek ve derinleştirecek her olayı, ellerini oğuşturarak karşılamaktadır. Yeni Çarlar, hesaplarını halkların birbirine düşmesi ve felakete uğraması üzerine yapmaktadırlar.

Son yıl içinde bölgedeki ABD hakimiyetinin önemli darbeler yemesi, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin iştahını daha da kabartmıştır. ABD, etki alanlarını korumaya çalışırken, Yeni Rus çarları saldırıya geçiyor ve yayılmaya çalışıyor. Halkların ve ülkelerin meselesi ise, her iki emperyalistin de hegemonyası altına girmemek ve bağımsızlık için mücadele etmektir.

İKİ SÜPER DEVLETİN OYUNLARINI BOŞA ÇIKARALIM

Bu şartlar altında yurdumuzun bağımsızlığını isteyen herkes, soğukkanlı olarak düşünmelidir. Her yurtseverin görevi, iki süper devlete karşı kararlı olarak mücadele etmektir. Bütün yurtseverler, Yunanistan ve Kıbrıs'a karşı girişilen kışkırtmaları kararlı olarak mahkum etmelidir. Yunanistan'a düşmanlık, halkımıza ve yurdumuza zarardan başka bir şey getirmez. Türkiye ve Yunanistan'ın barışçı görüşmelerle çözemiyecekleri bir meseleleri yoktur. Üstelik şartlar, adil bir çözüme bir an önce ulaşılmasını gerektirmektedir. Bir kere, her şeyden önce haksızlıklara, başka ülkelere yapılan müdahalelere son verilmelidir. Türk ordusu dahil, bütün yabancı askerler Kıbrıs'tan geri çekilmeli, Kıbrıs'ın bağımsızlığına saygı gösterilmelidir. Artık herkesin gördüğü bir gerçek var: Eğer Türkiye üçüncü dünya ülkeleriyle, iki süper devlet dışındaki bütün ülkelerle dostluk kurmak istiyorsa, düştüğü yalnızlıktan kurtulmak istiyorsa, en başta yapılacak iş, Kıbrıs'tan çekilmektir. Kıbrıs'ın kaderini tayin etmek, Kıbrıs'ın Rum ve Türk topluluklarına aittir. Her iki topluluk, barışçı görüşmelerle buna karar vermelidirler. Bunu baltalayan iki süper devletin oyunlarını boşa çıkarmak, yalnız Doğu Akdeniz ülkelerinin değil, iki süper devlet dışındaki bütün dünya ülkelerinin yararınadır.

İki süper devlet!

Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'ın meselelerinden ellerinizi çekin ve Doğu Akdeniz'den defolun!

Yunanistan ve Kıbrıs'la dostluk istiyoruz!

"1974 Kıbrıs zaferi ve Ecevit" filmi üzerine

Kısmi Senato seçimleri için yapılan propaganda döneminde bir propaganda filmi yeniden piyasaya sürüldü ve yurdumuzun bir çok yerinde gösterildi. Kayhan Sağlamer'in hazırladığı bu filmin konusu, «1974 Kıbrıs Zaferi ve Ecevit» üzerinedir. Bu film, yurtseverlik adına utanç verici ve baştan sona Yunan düşmanlığı körüklemektedir. Film, her sahnesinde Rumlara hakaret etmekte, Türkeş'lere taş çıkartacak kadar dizginsiz bir şovenizm ve militarizm propagandası yapmaktadır. Faşizmin «üstün ırk» teorisi, köhnemiş Osmanlı fetihçiliği ile kaynaştırılmakta ve bütün bunların üzerine «Barış harekatı» yaldızı çekilmektedir. Filmin baş kahramanı Kıbrıs fatihi Ecevit'tir. Filmin amacının fetihçilik edebiyatı yaparak Kıbrıs harekatını CHP oylarına çevirmek olduğu hemen anlaşılmaktadır.

Düşündürücü olan, Ecevit'in oy toplamak uğruna bu derece şoven bir filmin kahramanı olmayı kabul etmesidir. Kaldı ki film, Türkeş faşistleri dışında herkesin tepkisine yol açacak niteliktedir.

Ecevit, yıllarca önce Yunan halkıyla kardeşliği dile getiren yurtseverlik ve halklar arasında kardeşlik duygularına sahip herkesin katılacağı bir şiir yazmıştı. Politikacı Ecevit ise, davranışlarıyla bu şiirin tam tersini yazıyor. Yurdumuzun ve halkımızın menfaati, Yunanistan'la ve Yunan halkıyla dostluğun savunulmasındadır, yoksa düşmanlığın ve şovenizmin kışkırtılmasında değil.

Türkiye ve Yunanistan halklarının sırtından ölüm ticareti yapmaya kalkanlar

Son iki hafta içinde günlük basında, Türkiye - Sovyetler Birliği ilişkileriyle ilgili bir dizi haber yayınlandı. Bunların başlıcaları şunlardır:

— Sovyetler Birliği topraklarımızdaki NATO ve Amerikan üslerinin yeniden açılmaması için, Türkiye hükümetine sözlü uyarıda bulunmuştur. (Bkz. «Ayrıntılı Haber» gazetesi, 15 Ekim 1975)

— Sovyet hükümet organı «İzvestiya», Türkiye ekonomisinin Sovyetlerle işbirliğine yöneltilmesi için hakim sınıflara açıkça çağrıda bulunmaktadır. «Halen Türkiye'de Sovyetler Birliği ile ekonomik ve ticari işbirliğine karşı çıkan hiç bir parti yoktur» diyen sosyal - emperyalistler, Ecevit'in Türk-Sovyet saldırmazlık paktına taraftar olmasından duydukları memnuniyeti gizlememekte, MC faşizminin başbakanı Demirel için ise şöyle demektedirler: «Ülkesinin sanayi kalkınmasını oldukça önemli bir ölçüde Türk-Sovyet ekonomik işbirliğine bağlamaktadır...» (Bkz. «Cumhuriyet», «Günaydın», «Ayrıntılı Haber» gazeteleri, 23 Ekim 1975)

— Bunları, Sovyetlerin Türkiye'ye silah satma teklifleri izlemiştir. 28 Ekim günü hemen bütün gazetelerde, Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye Mig-21, Mig-23 uçakları ve Mİ-24 helikopterleri vermeyi teklif ettiği haberi yer almıştır (Daha önce «Günaydın» gazetesi, İtalyan «Aerei» dergisinden naklen, Yunanistan'ın elindeki Fransız yapısı füze-atar hücumbotlara karşılık Rusyanın da Türkiye'ye füze-atar hücumbotlar satmayı teklif ettiğini duyurmuştu.) Türkiye'nin bu teklifleri reddettiği bildirilmekle beraber, Rusya'nın böyle teklifler yaptığı hiç bir yerde yalanlanmamıştır.

— Nihayet, 29 Ekim günü Sovyetlerin, **Türkiye Genelkurmay başkan yardımcısı ile hava kuvvetleri komutanını Rusya'ya davet ettikleri** öğrenilmiştir. Bu davet ısrarla tekrarlanmıştır.

Acaba iki **cümlede bir «barış» ve «silahsızlanma»** dan dem vuran **Sovyet revizyonistleri, niçin MC hükümetini silahlandırmayı planlıyorlar?** Amerikan ve Fransız tekellerinin silah ticaretini sergilemeye pek meraklı olan «Kitle» ve «Yürüyüş» dergileri, bu yeni ölüm tüccarının Türkiye pazarına balıklama dalmasına ne diyecekler? Kremlin'deki yeni çarların, **bir NATO ülkesini** silahlandırmak konusunda gösterdikleri «cömertliği» ve ordunun yüksek kademelerine yönelik «dostluk» girişimlerini neye borçluyuz?

Bütün bunların bir tek izahı vardır: Türkiye hakim sınıflarının Kıbrıs istilası ve Amerikan silah ambargosu yüzünden güç durumda olduğu bir sırada, Sovyetler Türk—Yunan düşmanlığını körükleyerek ve Türkiye'ye «yardım» elini uzatarak «arka kapıdan giren kaplan» gibi içeri süzülmek istiyorlar. Hem de «kurt daha ön kapıdan gitmeden»... Onlar, Ege ve Doğu Akdeniz bölgesinde gerileyen ABD emperyalizminin yerini almak için, Türkiye hakim sınıflarının Kıbrıs istilasını sürdürmesine yardımcı oluyorlar. 10 milyarlık kredi ve Bulgaristan aracılığıyla verilen enerji şeklinde sunulan «yem»in büyük burjuvazi tarafından yutulduğunu düşünen yeni çarlar, şimdi daha ileri adımlar atabiliyorlar. Ordunun yüksek kademeleriyle temas kurmalarının, aslında daha uzun vadeli amaçları da vardır. Kremlin'in en sadık uşağı sahte T"K"P, vargücüyle ordu içinde kuvvet toplamaya çalışıyor ve umutlarını Sovyet taraftarı bir darbeye bağladığını gizlemiyor. Bugün bütün dünya, Portekiz'deki Kunhal revizyonistlerinin ordu içindeki kilit mevkileri, Gonçalves gibi Sovyet taraftarlarını nasıl ele geçirdiklerini biliyor. Portekiz generallerinin Doğu Avrupa'ya yaptıkları resmi ziyaretleri, onlarla temas kurmak, onları Sovyet etkisi altına almak için bir araç gibi kullanarak.

Dergimizin bu sayısında yayınladığımız Mısır ile ilgili belgeler, halkımıza hiç te yabancı olmayan gerçekleri anlatmaktadır: hurda silahların yüksek fiyatla satışı, verilen silahları kullanmanın izine bağlı kalması sözlerin tutulmaması, silah ambargoları... Amerikan emperyalizminin boyunduruğu altındaki Türkiye'nin son 25 yılda defalarca yaşadığı bu olayları, sözümona «sosyalist» Sovyetler Birliği'nin **denetimi altındaki Mısır da aynen** yaşamıştır. Sırf bu olgu, iki süper devletin birine karşı diğerine dayanmanın çıkar yol olmadığını ispatlamaya yeter. Bugün Türkiye'nin önünde iki yol vardır: Ya başta Yunanistan olmak üzere komşularıyla dostluk kurmak meselelerini barış içinde çözmek, Kıbrıs'tan çekilmek ve iki süper devlete karşı silahlanmak... Ya da Yunanistan ve Kıbrıs'a karşı düşmanlık siyasetinde ısrar edebilmek için kâh Sam Amca'ya, kâh İvan Dayı'ya bel bağlamak.

Ikinci yolun sonu felakettir. Sovyetler Birliği'nin «sosyalist» olduğuna hâlâ samimiyetle inanıp da bütün «iyi niyet»lerine rağmen Moskova'nın siyasetine akılsır erdiremeyenler, Lenin ve Mustafa Kemal zamanında kurulan dostluğun bugün de geçerli olabileceğini düşünenler, iki süper devlet arasında «denge siyaseti» izleyebileceklerini sananlar, ya da Sovyetlerin Türkiye için «uzak bir tehlike» olduğunu düşünenler, uyanmalıdırlar, İkinci Dünya Savaşı bundan 30 yıl önce sona erdiğinde, Amerikan emperyalizmi elinde Truman doktrini, Marşal Planı ve «askeri yardım» ile kapımızı çaldı: Alman emperyalizmin boşaltığı koltuğa kuruldu; Türkiye'yi Kore Savaşına soktu. Şimdi bir başka süper devlet kapımızı çalıyor. Onun da elinde Brejnev doktrini, saldırmazlık paktı, kredi ve «askeri yardım» var. Türkiye'yi Yunanistan'a karşı savaştırmak istiyor. Adı, Sovyet sosyal - emperyalizmidir.

Brejnev takipçiliğinin vardığı nokta: Kıbrıs'ta barışçı çözüme karşı çıkmak

«Kitle» dergisi, 27 Ekim tarihli son sayısında, Kıbrıs meselesinin barışçı çözümü yollarını tıkamak için binbir dereden su getiriyor. Revizyonistler, Türkiye'nin Kıbrıs'tan çekilmeyi kabul etmesinin ve Türkiye ile Yunanistan arasındaki anlaşmazlığın giderilmesinin mümkün olmadığını ispatlamaya çalışıyorlar. Revizyonistler Kıbrıs meselesinin çözümünü, Türkiye ile Yunanistan'da devrim olmasına bağlamaya kalkışıyorlar:

«Kıbrıs'ta adil bir çözüm, ancak Kıbrıs halkının kendi eseri olabilir. Bunun için Yunanistan ve Türkiye'de de halkın çıkarlarını savunan iktidarların kurulması şarttır...» («Kitle», Sayı 81, 27 Ekim 1975, s. 8)

TSİP revizyonistleri, Kıbrıs siyasetlerine, Türk istilasını desteklemekle başladılar. (O sırada efendileri de işgale yeşil ışık yakıyordu.) Daha sonra, şovenizme karşı mücadelenin bayraktarı pozuna büründüler ve sözümona «enternasyonalizm»i savundular. (Aynı dönemde efendileri de Yunanistan'a yaklaşmaya çabalıyor ve «bağımsız Kıbrıs» sloganını yeniden hatırlıyordu.) TSİP revizyonistleri üçüncü olarak, Kıbrıs için «uluslararası sosyalist sistemin» çoğunlukta olacağı bir konferans toplanmasını istediler. (Bunun, Kıbrıs halkının kendi kaderini tayin etmesiyle pek ilgisi yoktu ama, Sovyetler Birliği bu yolla meseleye burnunu sokmak istiyordu ya...) Şimdi de görüldüğü gibi, Türkiye hükümetinin Türkiye ile Yunanistan arasındaki dostluğu sağlamak için atabileceği olumlu adımları «Amerikancı çözüm» karalamaya kalkışıyorlar.

Aynı şey TİP revizyonistleri için de geçerlidir. Behice Boran, «Ayrıntılı Haber» gazetesinin 28 Ekim tarihli sayısında yayınlanan anket cevabında, «Türkiye ve Yunanistan'ı aşan karmaşıklıkta sorunların» varlığını, «özellikle ABD'nin çıkar hesaplarına» ve «iki geri kapitalizmin... şoven milliyetçiliği»ne bağlıyor. Boran'ın bütün bunlardan çıkarmak istediği sonuç, Kıbrıs meselesini yokuşa sürmekten başka bir şey değildir.

Revizyonistlerin 1974 Temmuzundan bu yana Kıbrıs konusunda söylemedikleri **bir tek şey** vardır: **İki süper devletin Kıbrıs'tan ellerini çekmesini, Türkiye'nin Kıbrıs'taki bütün askerlerinin derhal geri çekilmesini, iki üçüncü dünya ülkesi arasındaki düşmanlığın ortadan kaldırılmasını, talep etmek.** Çünkü onlar, efendilerinin Türkiye'de ve bütün Doğu Akdeniz bölgesinde bulanık suda balık avlamasını kolaylaştırmakla görevlendirilmiş bulunan vatan satıcılarıdırlar.

EMPERYALİZM
Lenin

Bu ay hep birlikte okuyup, derinlemesine inceleyeceğimiz ve tartışacağımız kitap EMPERYALİZM'dir. Bu kitabı okurken özellikle dikkat edeceğimiz hususlar şunlar olmalıdır:

- **Emperyalizmin eşit olmayan gelişme kanunu nedir.**
- **Emperyalistler arasındaki hegemonya çatışması, yeniden paylaşım mücadelesinin anlamı.**
- **Emperyalistler arasında denge mi esastır, dengesizlik mi?**
- **Savaş ve savaşın kaynağı.**
- **Savaşa karşı tutum.**

Elbette bütün bu meseleleri bugünün ihtiyaçları ve iki süper devletin bugün dünyada sürdürdükleri hegemonya çatışması açısından incelemeliyiz.

Bütün arkadaşlar Erperyalizm kitabını okumalı, yukarda belirtilen açılardan ve kendilerinin dikkatini çeken noktalardan tartışmasını yapmalı ve çıkan sonuçları dergimize bildirmelidirler.

Her ay okunacak kitap programı şöyledir:

1. Emperyalizm (Lenin)
2. Sosyalizm ve Savaş (Lenin)
3. Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı (Lenin)

İŞÇİ SINIFI ! SENDİKANI

SOSYAL-EMPERYALİST UŞAKLARINA BIRAKMA

Revizyonist sendika ağaları polisin bastığı derneği tahrip etmeye kalkıştılar

15 Ekim günü İstanbul, Mecidiyeköy Halk Birliği, polis tarafından basıldı. Dernek sekreteri Gülay Büyüközden gözaltına alındı ve daha sonra tutuklandı. Dernek, aynı günün gecesinde Maden-İş 6. bölgesinden bir grup temsilci tarafından tahrip edildi, kapı camları taş ve sopalarla kırıldı. Bu temsilciler, Maden-İş içinde yuvalanmış sosyal emperyalist işbirlikçisi Mehmet Ertürk (Maden-İş Genel Sekreteri) ve 6. Bölge başkanı Hikmet Aslan'ın aldattığı kişilerdir.

Revizyonist elebaşları «Onlar Profilo temsilcilerini dövmüşlerdi» diyerek bu olayı haklı göstermeye çalışıyorlar.

Gerçek şudur:

İki ay kadar önce Mehmet Ertürk ve Hikmet Aslan Profilo patronu Jak ile anlaşarak, 15 işçiyi işten attırdılar. 15 işçinin atılmasının sebebi revizyonist yöneticilere muhalefet etmeleri, yurtsever ve namuslu insanlar olmalarıdır.

Atılan işçiler arasında bulunan temsilciler yerine, Hikmet Aslan kendi adamlarını atama yolu ile getirdi. Ve bugüne kadar da temsilci seçimini yaptırmadı. Revizyonistler, seçimler yapıldığı takdirde zorla atadıkları temsilcilerin Profilo işçileri tarafından reddedileceğini çok iyi bilmektedirler. İşte bu yüzden seçimleri süresiz ertelediler.

Revizyonistler kendilerine muhalif işçileri, sendika üyeliğinden çıkartmakla ve fabrikadan attırmakla tehdit etmektedirler. Sesini biraz yükselten işçi, Mao'culukla suçlanmakta, bu işten atılmasına sebeb olmaktadır. Nitekim Mehmet Ertürk patronla anlaşarak attırdığı bir Profilo işçisine daha sonra «Seni Mao'cu biliyordum. Mecidiyeköy Halk Birliği ile ilişkin yoksa, Mao'cu değilsen Teminat ver işe aldırayım» dedi.

6. Bölgenin revizyonist yöneticileri toplantılar düzenliyerek işçileri yıldırmaya, muhalefeti bastırmaya çalışıyorlar. Bu toplantılarda devrimcilere küfredilmekte, devrimcilerle ilişkisi tesbit edileceklerin işten attırılacağı açıklanmaktadır. Geçenlerde Profilo işçileri ile böyle bir toplantı yapıldı. Ama bu toplantı revizyonistlerin arzuladıkları şekilde geçmedi. İşçiler temsilcilerden, atılan arkadaşlarının hesabını sordular. Kavga çıktı. Hikmet Aslan'ın adamı olan temsilciler dövüldüler. Bu olaylardan sonra 6. Bölgenin revizyonist elebaşları, temsilcileri Profilo işçileri tarafından değil Mecidiyeköy Halk Birliği üyeleri tarafından dövüldüğü yalanını yaymaya çalıştılar. Mecidiyeköy Karakoluna ihbarda bulunarak dernek üyelerinin sorguya çekilmesini istediler. Karakol komiseri 14 Ekim günü iki polisle Mecidiyeköy Halk Birliğine gelerek devrimcileri sorguya çekti. Dernek üyesi arkadaşlar, olaydan haberdar olmadıklarını belirttiler. Bütün çabaları boşa çıkan sosyal emperyalist işbirlikçileri ertesi gün Mecidiyeköy Halk Birliğinin polis tarafından basılmasını ve devrimcilerin dernekte bulunmamasını fırsat bilerek derneğe saldırdılar, tahrip ettiler. Saldırganlar 15'e yakın Profilo, Philips temsilcisi ve 6. Bölgenin adamıdır.

«DISK MITİNGİNDE HALKLARA ÖZGÜRLÜK SLOGANLARINA SALDIRANLAR ŞOVENİSTLİKLERİNİ ORTAYA KOYUYORLAR»

«**Özgürlük Yolu**» adlı dergi, Ekim sayısında DİSK mitingleri hakkında bir yazı yayınladı. Bu yazıda, halkın taleplerini dile getiren sloganları taşıyan devrimcilere saldıran revizyonist DİSK yöneticileri eleştiriliyordu. Yazının bazı bölümlerini yayınlıyoruz:

«...Bu yürüyüşlerde göze çarpan başka önemli husus, bazı sloganlara ve en başta da demokratik nitelikteki «halklara özgürlük sloganına konmak istenen ambargodur... «halklara özgürlük» sloganına karçı çıkılması hiç bir yönüyle savunulamaz. Bu demokratik bir slogandır ve ona ancak şovenistler karşı çıkabilir...

«Aslında işçi kitlelerinin bu slogandan rahatsızlık duydukları söylenemez; böyle bir şartlanma yoktur işçi kitlelerinde. Bu şartlanma, olsa olsa, bir parça mürekkep yalamış ve böylece burjuva şoven propagandasından nasibini almış bazı sendikacı ve aydın kesiminde vardır. Bu slogandan rahatsız olanlar, onu yasaklamak isteyenler onlardır...

«Oysa bu mitinglerde yöneticiler, bu sloganın söylenmesini yasaklamışlar; bu sloganı taşıyan pankartları da kaldırmak istemişler ve bu nedenle çatışmalar çıkmıştır. İstanbul mitinginde bu uğurda canla başla kavga edenlerin, işçileri kışkırtanların tavırları son derece çirkindir...

«Anti-faşist DİSK mitinginde böyle demokratik sloganlara saldırmak, sosyalisti bırakın, salt ilerici bir işçi liderine bile yakışmaz. Bu, olsa olsa, işçi sınıfını uyarma, demokratik, devrimci hedeflere sahip çıkarma yerine, burjuvaziyle uzlaşma tavrının benimsendiğini gösterir. Bu konuda, «yeri ve zamanı değil,» gibi gerekçeler, işçi liderlerinin kendilerini savunmalarına asla yetmez. Niçin yeri ve zamanı değildir? Eğer bir devrimci işçi mitinginde de «halklara özgürlük» sloganı söylenemiyecekse nerede ve ne zaman söylenecektir? İşçi sınıfı ne zaman bu görevi kavrayacak ve bunun için mücadele edecektir? Halkların özgürlüğü, eşitliği ve bu ilkeler üzerinde birliği, tüm dünya proletaryasının uğrunda savaştığı demokratik bir hedeftir. Ne zamana kadar burjuvazinin bu konudaki izni (!) beklenecektir? Yoksa demokratik hedefler içinde sayılmıyor mu bu?

«Görünüş odur ki, «halklara özgürlük» sloganına, hem de devrimcilik adına yapılan bu kahramanca saldırılar, bazı kişilerin şoven şartlanmalarını ve korkaklıklarını gizlemek için bir kılıf biçimine dönüşüyor...

«Devrimci güçler, en başta da işçi liderleri, Diyarbakır'da faşizmin burnuna inen yumruğun anlamı üzerinde iyi düşünmelidirler. Faşizme karşı, demokrasi için birlik, tüm ezilen, sömürülen, baskı gören kitlelerin ortak davasıdır ve bu kitlelerin demokratik özlemlerine cevap vermelidir.»

TSİP revizyonistlerinin yurtseverlere karşı mücadele ilanı

«Kitle» dergisinin 20 Ekim 1975 tarihli 80. sayısında, «Goşizme Karşı Mücadele Bir Sınıf Mücadelesidir» başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazıda şöyle deniliyordu:

«...goşist 'sol' sapma, aynı zamanda egemen sınıfların hizmetinde olmanın da sorumluluğunu taşıyacaktır. Bu noktada temel devrimci sorumluluk ise, öğrenci gençlik içindeki işçi sınıfı sosyalistlerine düşmektedir. Goşistlerle **bir sınıf düşmanı gibi** mücadele gereğini bilinçle kavramaları zorunludur» (altını biz çizdik)

Aynı derginin 81. sayısındaki «Goşizme Karşı Mücadelenin Kilidi Partidir» başlıklı yazı ise, **bir sınıf düşmanı gibi** mücadele edilecek kimseler hakkında şunları söylüyor:

«...goşist kadroların, üzerinde en küçük tartışmaya dahi gerek olmayan **yurtseverlikleri**...» (altını biz çizdik)

Kendi görüşlerinde olmayanları, yurtseverleri «sınıf düşmanı» olarak gördüklerini itiraf eden «Kitle» gazetesine teşekkür ederiz. Gerçekten de revizyonistlerin, «goşist» olarak adlandırdıkları bu gençlere saldırmalarının sebebi, tam da budur: bu gençlerin yurtsever olmaları.

YALANCININ MUMU

«Kitle» dergisi, 76 sayısında «İzmir»de Maocu Provakatorler İşçileri Patrona İhbar Ettiler» başlıklı bir yazı yayınladı. Tamamen yalan üzerine inşa edilen yazıda, İzmir'li devrimcilere saldırılıyor, devrimcilerin sendikalaşma çalışması içinde bulunan işçilerin işten atılmasına sebep oldukları iddia ediliyordu. Borsan fabrikasında sendikaya üye olan işçilerin işten atılmasına bir TSİP'linin semt kahvesinde açık açık sendika kayıt fişi doldurması sebep olmuştu. TSİP revizyonistleri, kendi suçlarını örtbas edebilmek için devrimcilere iftira etmeye çalıştılar. Ancak daha başından beri, bütün Borsan işçileri gerçek durumu biliyorlardı ve revizyonistlerin yalanlarına kanmadılar. İki Borsan işçisinin, dergimize yazdıkları TSİP revizyonistlerinin yalanlarını ortaya koyan mektubu yayınlıyoruz.

REVİZYONİST KİTLE DERGİSİ'NE CEVAP

Revizyonist Kitle dergisi 76. sayısında İzmir Borsan tüp fabrikasındaki olaya ilişkin haberinde, proleter devrimcileri ihbarcılıkla suçlamaktadır. Habere göre, üç proleter devrimci arkadaş fabrikaya giderek kapıdaki bekçiye içeride sendikalı işçilerin çalıştığını ve onlara Maden-İş'in sarı yüzünü açıklayacaklarını söylüyorlar. Bekçide bunu patrona söylüyor. Bunun üzerine patron 70 işçinin ve stajyerin işine son veriyor.

Gerçekte ise bu, revizyonistlerin kendi hatalarını örtbas etmek için uydurdukları bir yalandır.

Çünkü sendikaya üye kaydı 22 Temmuz'da başlamış ve ertesi gün de devam etmiştir. İşçiler ise 24'Temmuzdan itibaren işten atılmaya başlanmışlardır. Bu durum 3-4 gün sürmüştür. Proleter devrimci arkadaşların fabrikaya geldikleri söylenen gün ise 14 Temmuzdur. O tarihte sendikaya kayıtlı kimse olmadığı, gibi ihbar etme durumu da iftiradan ibarettir.

22 Temmuz günü paydos saatinden işçilerin oturduğu kahveye Maden-İş sendikası adına gelen Arif adında bir TSİP'li revizyonist, bazı işçilere tüp fabrikasında çalışıp çalışmadıklarını sormuş ve sendikaya kayıt olmalarını isteyerek üye kaydına aleni olarak başlamıştır. Patron böylece sendika çalışmasını kolayca öğrenmiştir. Kayıt yapılan işçilerin hiç biri bu işe ikna edilmedikleri için işten atılan 86 işçinin yarısı, sendikadan istifa ederek işbaşı yapmışlardır. Fabrikadaki birkaç G.S.B. (Genç Sosyalistler Birliği) üyesi stajyer ise «bizim zaten çıkmamıza bir kaç gün kalmıştı. 15 günlük ihbar tazminatı bize havadan geldi bu işten en karlı çıkan biziz» demişlerdir.

İşten atılan ilk işçiler olarak bu alçakça iftiraları lanetleriz.

İşten atılan ilk iki işçi **Seyhun Dalal ve Necati İnak**

TATLI DİLLİ BİR CANİ

SOVYETLERİN MISIR'A YAPT[I]
SOSYAL-EMPERYALİZMİN GERÇ[EĞİ]

Fan Siyu-cu ve Çung Tung

Bu yazı, «Peking Review» dergisinin 1 Ağustos 1975 tarihli 1975/31. sayısından dilimize çevrilmiş ve dipnotları Halkın Sesi tarafından eklenmiştir.

Saldırganlık; müdahale, zorbalık, denetim ve yıkıcılık — işte, Sovyet sosyal - emperyalizminin üçüncü dünya ülkelerine karşı her gün sürdürdüğü karşı-devrimci faaliyetler bunlardır. Ne var ki sosyal - emperyalistler, nutuk, demeç ve resmî belgelerinde tatlılığın ve iyi niyetin ta kendisi pozuna bürünmekte, çok güzel şeyler söylemekte, ama asla gerçeklerden söz etmemektedirler. Sovyet revizyonizminin üçüncü dünya ülkelerine yaptığı sözümona «yardım»ın niteliği de işte budur: amansız bir caninin, kurbanlarına dil dökmesi...

Moskova'ya bakılırsa, Sovyet «yardım»ının eşi-benzeri yoktur: «menfaat gütmez»; alıcıları «eşit muamele» görür; «hiç bir siyasi şart koşulmaz»; alıcılara «baskı uygulamak için kullanılmaz»; «başka ülkelerin içişlerine karışmaz»; «kendisi için yarar ya da imtiyaz sağlamak peşinde koşmaz», vb.. Kremlin revizyonistleri, günahsız bir yüz ifadesiyle gözlerini gökyüzüne kaldırarak, Sovyetler Birliği'nin gelişen ülkelerin «doğal ve güvenilir müttefiki» olduğuna, «daima millî kurtuluş ve bağımsızlık savaşçılarının yanında yer aldığına» yemin billâh etmektedirler.

Ama üçüncü dünyada gitgide artan sayıda insan, Sovyet «yardım»ının sosyal-emperyalist özünü kendi tecrübeleriyle kavramaktadırlar. Son yıllarda Mısır'da hükümet yetkilileri ve basın, Sovyetler Birliği'nin «yardım», özellikle askerî «yardım» aracılığıyla Mısır'ı nasıl denetimi altına aldığını ve içişlerine müdahale ettiğini gösteren bir yığın olguyu gün ışığına çıkarmışlardır. Bu olgular, Sovyet revizyonizminin kötülüklerini her şeyden daha iyi anlatmaktadır.

ENVER SEDAT 8 TEMMUZ 1972'DE SOVYETLERİN MISIR BÜYÜK ELÇİSİNİ ÇAĞIRTARAK ŞÖYLE DEDİ:

«Brejnev beni Mart 1971'de aldattı, Podgorni Mayıs 1971'de aldattı. Brejnev aynı yılın Ekim ayında bir kere daha aldattı. Hokkabazlıklarınızın içyüzünü görmediğimi mi sanıyorsunuz? Bu bölgede savaş çıkmaması konusunda Amerikalılarla anlaşmış bulunuyorsunuz. Size, bizim vasimiz filan olmadığınızı söyleyeyim... Bunu size değil, Sovyet yöneticilerine söylüyorum.»

SİLAH SATMAYI, MISIR'IN ELİNİ KOLUNU BAĞLAMAK İÇİN KULLANDILAR

Sovyetlerin Mısır'a askerî «yardım»ları, 1950'lerin ortalarında başladı. On yılı aşkın bir süre boyunca, silah musluğunu diledikleri gibi açıp kapadılar. Silah verip vermeyecekleri, ne zaman verip ne zaman vermeyecekleri, hangi silahları verecekleri ve hangilerini vermeyecekleri yolunda aldıkları bütün kararların ardında, kötü niyetler yatıyordu.

Sovyetlerin başvurdukları amansız yöntemlerden biri, tam da Mısır'ın çok ihtiyacı olduğu bir sırada silah vermeyi durdurmaktı. 1973 Ekim Savaşının arifesinde, Mısır halkının saldırganlığa karşı mücadeleye hazırlandığı bir sırada, Sovyet revizyonistleri vaat ettikleri silahları vermeyi tekrar tekrar ertelediler. Savaşın sonuna doğru, çok sayıda son sistem ABD uçak ve tankıyla donatılmış İsrail kuvvetlerinin Süveyş Kanalının batı kıyısına geçtikleri bir sırada, Moskova, Mısır'ın ısrarlı ikmal taleplerini kesinlikle reddetti; böylece mücadelenin en canalıcı noktasında, Mısır'ı ateş-kesi kabule zorladı. Ekim Savaşını izleyen 14 ay içinde, Mısır kayıplarını telafi etmek için Sovyetlerden kayda değer hiç bir silah «yardım»ı almadı. Sovyetlerin Mısır'a «en güç zamanlarında» vermiş olmakla övündükleri «güçlü» desteğin içyüzü, işte budur.(1)

Sovyetlerin başvurdukları bir diğer yöntem, verilen silahları kullanma hakkını bir ek maddeyle kısıtlamaktır. Silah satışı, bu silahların Sovyetlerin izni olmaksızın kullanılamayacağı yolunda bir şarta bağlanmaktadır. Örneğin 1971'de, Sovyetler Mısır'a İlyuşin bombardıman uçakları vermeyi vaat etmişler, ancak bunların Moskova'nın emri olmaksızın kullanılmamasını şart koşmuşlardır.(2) Nakit para karşılığı silah alıp da bunları saldırganlara karşı kullanamamanın, hurda demir satın almaktan ne farkı vardır? Sovyet revizyonistleri, sattıkları silahları kendi denetimlerinde tutabilmek için, hem yedek parça imalini, hem de cephane ikmalini tekrar tekrar durdurmuş veya kısıtlamışlardır. Dolayısıyla Mısır'ın muazzam miktarda döviz ödeyerek aldığı Sovyet silahları, birçok durumda gerçekten bir hurda yığınından farksız hale gelmiştir.(3)

Sovyetlerin başvurdukları bir üçüncü yöntem, bu silah satışlarında yüksek fiyat tesbit edip vurgun vurmak olmuştur. Mısır'a satılan silah ve cephane, olanca pahalılığına ve modası geçmişliğine rağmen peşin döviz karşılığı teslim edilmiştir. Üstelik, Sovyet revizyonistleri fiyatları sık sık keyfî bir şekilde yükselterek, Mısır'dan daha fazla döviz sızdırmaya kalkışmışlardır. Verilen bilgilere göre, Ekim Savaşından önceki iki yıl içinde Sovyet silahlarının fiyatları iki mislinden fazla arttırılmıştır. Sonra, tam savaşın en kızgın anında fiyatlar aniden tekrar arttırılmış, ödemenin nakit olarak yapılması talep edilmiştir. Bu tutum, Sovyet revizyonizminin tepeden tırnağa kan emici bir ölüm tüccarı olduğunu göstermektedir.

Bu uygulamalar, Sovyet revizyonizminin Mısır'ı avucu içine alarak Orta Doğu'da hegemonya amacına ulaşma planlarının bir parçasıdır. Bu zorba ve küstahça yöntemler, Mısır'ı başka kaynaklardan silah almaya ve Sovyetlerin silah satışları üzerine koydukları egemenliği kısıtlayıcı şartları reddetmeye götürmüştür.

DEVLET İÇİNDE DEVLET KURMAYA KALKIŞMAK

Sovyet revizyonistleri uzun zamandan beri Mısır'ın ve diğer Orta Doğu ülkelerinin Akdeniz kıyısındaki limanlarına göz dikmiş bulunmaktadırlar. Sovyet revizyonist elebaşılarından Podgorni, 5 Haziran 1967 savaşından kısa bir süre sonra Kahire'ye gittiğinde, «İskenderiye'de, Rus Donanmaşı tarafından korunacak bir kumanda merkezi ile bir tersane kurulmasını» talep etti. Podgorni daha da ileri giderek, «bütün alanın —kumanda merkezinin, tersanenin ve koruma birliklerinin kışlalarının— Rusların emrine verilmesini» ve «alana Sovyet bayrağının çekilmesini» istedi. Bu, düpedüz Mısır'dan toprak talebinde bulunmak ve devlet içinde devlet kurmaya kalkışmak demekti. O sırada Mısır cumhurbaşkanı olan Nâsır, derhal görüşmeleri kesti ve Sovyet talebini kesinlikle reddetti. Nâsır, «Bu, emperyalizmdir. Bu, size bir üs vermemiz anlamına gelir» diye bağırdı.

Sovyet revizyonistlerinin açgözlülüğü sınırsızdı. Mısır üslerini kullanma ve hattâ bu üsleri devralma hakkını tekrar tekrar talep ettiler. Mısır hava alanlarını denetimleri altına almak demek olan imtiyazlar, örneğin «diledikleri zaman kalkıp konma hakkı» ve «Mısır hava alanlarından yararlanma hakkı» gibi şeyler talep ettiler. Sovyet komutanları Greçko ve Gorşkov 1970'te Kahire'yi ziyaret ettiklerinde, Akdeniz'in güney kıyısındaki Matruh limanından ve Kızıl Deniz'e açılan Berenis limanından «Sovyet filolarının yararlanması» yolundaki taleplerini tekrarladılar. Brejnev bir zamanlar, Sovyetler Birliği'nin Orta Doğu'da kendi menfaatleri peşinde koşmadığını iddia etmişti. Peki, bu talepler ne oluyor? Bütün bunlar, sosyal - emperyalizmin «yarar» ve «imtiyaz» sağlama çabalarından başka nedir ki?

KUVEYT MALİYE BAKANI EL ATIKİ'NİN «EL SİYASA» GAZETESİNE DEMECİ

«Sovyetler Birliği silah sanayisini Arap ülkelerinden sızdırdığı kârlarla çalıştırıyor ve silahlarını gene bu ülkelerin fedakârlıkları pahasına deneyerek mükemmelleştiriyor. Sovyetler Birliği aynı zamanda bu ülkelerin ürünlerini ve hammaddelerini yağmalıyor. Öte yandan Arap ülkeleri, Sovyetler Birliğinin mallarını boşalttığı ve karşılığını döviz olarak alıp götürdüğü yer haline gelmiş bulunuyorlar... Sovyetler Birliği Arap ülkelerini, daha büyük zaferler kazanmak için mücadele ettikleri ve en büyük güçlüklerle karşı karşıya bulundukları bir sırada, borçlarını ödemeleri için sıkıştırmaktan ve onlara silah vermemekten vaz geçmelidir...»

«UZMANLARI» ARACILIĞIYLA EFENDİLİK TASLAMAK

Mısır cumhurbaşkanı Sedat, 17 Temmuz 1972'de, Sovyet askerî uzman ve danışmanlarının görevlerine son verdi ve bunların 20.000 kadarını ülkelerine postaladı. Bu karar, Mısır halkının kendi kaderinin efendisi olmak yolundaki kararlılığının ifadesiydi.

5 Haziran 1967 savaşından sonra, Sovyet revizyonistlerinin, Mısır silahlı kuvvetlerinin yeniden kurulmasına yardımcı olmak ve Mısır halkını İsrail saldırganlığına karşı desteklemek maskesi altında, Mısır'a sürüyle askerî uzman ve danışman yolladığı hatırlanacaktır. Bu uzman ve danışmanlar, Mısır yüksek komutanlığından klasik kuvvetlerin tabur kademesine ve özel kuvvetlerin bölük kademesine kadar her düzeye sızdılar.(4) Mısırdaki Sovyet sorumluları, ülkenin askerî harekât planlamasını, eğitim ve teçhizat meselelerini denetimleri altına almak ve diledikleri gibi oynatmak yolunda hiç bir çabayı esirgemediler.

Sovyet revizyonistlerinin bu amaçla başvurmayacakları hile yoktu. Bir Mısır-Sovyet anlaşmasına göre, Mısır askerî ve teknik personelinin eğitilmesi sona erdiğinde, Sovyet uzman ve danışmanları ülkelerine döneceklerdi. Zamanı geldiğinde Mısır Sovyetleri önceden uyardı. Ama Sovyetler, anlaşmayı ellerinin tersiyle bir kenara ittiler ve taahhütlerini yerine getirmeyi reddettiler. Mazeret olarak da bunun, Sovyet uzmanları üzerinde «kötü bir etki yapacağını» ileri sürdüler ve uzmanlarına yerlerinden kı-

IĞI SÖZÜMONA "YARDIM"
K YÜZÜNÜ ORTAYA KOYUYOR

idamamalarını emrettiler.
Mısır hükümeti, Sovyet askeri uzman ve dan.ş ınlarını sınır-dışı edeceğini açıkladığında, Mosko- bir kere daha zigzag yaparak, 80 Sovyet uzma- ıdan oluşan bir gurubun Mısır Savunma Bakanlığı zdinde «koordinasyon ve eğitim işleriyle» görevlen ilmesini istedi. Kahire bu hilenin içyüzünü göre- <, bunun «başka bir kılıf altında gene bir askeri syon» olmaya devam edeceğini belirtti.

Bunu izleyen günlerde, Sovyetler Birliği, Mısır' silah ihtiyacından yararlanarak, Mısır'ı Sovyet as- ri uzmanlarının geri gelmesine razı etmek üzere skı yapmaya devam etti. Enver Sedat'ın cevabı oldu: «Daima bağımsız kalacağız. Sovyet uzman- ının eski günleri— o, Sovyetler Birliği ile aramız- ki ilişkilerin son bölümüydü.»(5)

Sovyetlerin Mısır toprakları üzerindeki tutumla- hegemonyacılığın gerçek yüzünü gözler önüne se- ordu. Bu Sovyet uzman ve danışmanları tamamen skova'nın emrindeydiler. Ağırlıklarını kullanarak sır'ın içişlerine müdahale ediyorlardı. Her çeşit iyaz talep ediyor ve efendilik taslıyorlardı. As- i üs ve tesisleri denetimleri altında tutuyor, kor- ı altına alıyor ve en yüksek rütbeli Mısır subay- nın bile girmesine izin vermiyorlardı. Sovyet gö- lileri, Mısır halkının bedelini alınteriyle ödediği izleri, sefih bir hayat yaşamak için kullanıyorlar. Ülkeye girip çıkarken bol miktarda altın ve mü- herat kaçırdıklarından, Mısır Gümrüğü tarafın- ı aranmayı kabul etmiyorlardı. Sovyet revizyo- tlerinin «menfaat gütmeyen» yardımı, işte budur.

KAN - EMİCİ, FAİZCİ ŞEYTAN

Ekim Savaşında Mısır halkı ve diğer Arap hal- , süper devletlerin boyunduruğunu ve «ne savaş barış» durumunu kırarak, saldırganlığa karşı cadelede, topraklarını yeniden ele geçirmede, i bağımsızlık ve egemenliklerini korumada azim- ılduklarını ispatladılar. Ama Sovyet revizyonistl- Mısır'ı «ateş-kes»i kabul etmeye zorlamanın ve silah tüccarı, bir spekülatör (vurguncu) olarak ranmanın yanısıra, Mısır'ı mücadelenin ateşi i- de ve daha sonra borçlarını ödemesi için sık- k son derece sefil bir tutum içine girdiler. Mı yöneticilerinden biri şöyle diyordu: «Düşünebili- musunuz ki Sovyetler, tam da ABD Kongresi- İsrail'e 2.2 milyar dolar vermeyi onayladığı haf- çinde, benden 80 milyon dolar borç faizi talep er?»

Mısır halkı için bu akıl almaz bir tutumdu. Tam İsrail saldırganlarının ciddi tehdidi altında bu- ukları, millî savunmalarını güçlendirmek zorun- kaldıkları ve iktisadi sıkıntılar çektikleri bir sıra- Sovyetler Birliği'ne yılda 400 milyon dolar borç faiz ödemek zorunda bırakılıyorlardı. Üstelik nlin revizyonistleri, Mısır'ın güç durumundan ırlanarak, borç ödemelerini daha da hızlandır- istiyorlardı.

Bundan 50 yıl kadar önce, sosyalist Sovyetler ğinde meydana gelen benzeri bir olayı hatırla- ıak elde değildir. Yeni Sovyet devletinin, 14 ül- n ortak silahlı müdahalesini ezmeyi ve içteki ı-devrimci ayaklanmayı bastırmayı başardığı yılında, Sovyet ülkesinde açlık kol geziyor ve görülmedik güçlükler yaratıyordu. Tam bu sıra- Batı'nın emperyalist devletleri, Sovyetler Birliği'- orçlarını ödemesi için sıkıştırmaya kalktılar. Bu- ok kızan Lenin, şöyle diyordu: **«Şeytanın çağ- emperyalizmden daha kötü olduğuna emin de- ı. Bildiğim şudur: ülkemizdeki kıtlığa rağmen, alacaklarını özellikle ağır şartlarla bize ödet- e kalkıştılar, elimizi kolumuzu bağlamaya kal-** kıştılar.» («Sovyetlerin Dokuzuncu Bütün - Rusya Kongresi»)

Yarım yüzyıl sonra, şeytan rolünü devralmış o- lan, Sovyet revizyonistleridir. Onlar, saldırıya karşı

ENVER SEDAT, MAYIS 1975 SONLARINDA KUVEYT TELEVİZYONUNA VERDİĞİ BİR MÜLAKATTA ŞÖYLE DİYORDU:

«Sovyetler Birliğinden bütün istediğimiz, ödemelerin bir süre ertelenmesiydi. Bu, dünya çapında alışılagelmiş ve olağan bir uygulamadır. Bedelini kanla ödediğimiz ve bize çok pahalıya mal olan yedi yıllık mukavemet savaşı boyunca ortaya çıkan iktisadî güçlüklerimiz, bu talebi zorunlu kılıyordu... Bu nedenlerle, dünyadaki fiyat artışlarını da gözönünde bulundurarak, Sovyetlerden ödemelerimizin bir süre ertelenmesini istedim. O sırada bizzat kendileri, ABD'ye olan borçları için ABD'den böyle bir talepte bulunmuşlar ve bu talepleri kabul edilmişti... Bütün istediğim bir ertelemeydi; borçlarımızı kabul ediyor ve onları kesinlikle ödeyeceğimizi bildiriyorduk. Sovyetler Birliği, başka bir Arap ülkesinin borçlarını ertelemeyi kabul etmişti. Bütün Arap ülkelerine eşit muamele yapmamanın anlamı ne olabilir?»

mukavemet edebilmek için o kadar çok insan ve para kaybetmiş olan Mısır halkını borç ödemeleri için öylesine sıkıştırdılar ki, kendilerinin bir zamanki Batılı emperyalist «alacaklılarına» taş çıkarttılar.

Son zamanlarda Mısır, Kremlin'deki efendilerin yeni bir şeytanlığını ortaya çıkarmış bulunuyor. Ekim Savaşını izleyen yıl içinde, Mısır Sovyetler Birliğine yüz milyonlarca liralık borç ödemeyi başardı. Ancak içinde bulunduğu güçlüklerden dolayı, kalan borçlarının «bir süre ertelenmesini» istedi. Bu talep, Mısır'ın «şartlarını başkalarına zorla kabul ettirdiği» iftirasında bulunan Sovyet revizyonistleri tarafından geri çevrildi. Meğer ne «güvenilir müttefik»miş- ler! Aslında onlar, tepeden tırnağa siyasi düzenbazlardan başka bir şey değillerdir.

Mısır halkı, İsrail saldırganlığına karşı yıllar boyu sürdürdüğü çetin mücadelede, en iyi evlatlarını kaybetmiştir. Mücadeleci Mısır halkının, borç ödemeleri için sıkıştırılmaya hiç bir şart altında tahammülü yoktur. Aslında, Sovyetler Birliğinden savunma amaçları için alınmış bütün borçların iptali gerekir.

Çeşit çeşit dost vardır — gerçeği de, sahtesi de. İnsanlar, sahte dostları gerçek dostlardan ayırmasını zamanla öğrenirler. Başkan Mao, Çin'in Japon saldırısına karşı mukavemet savaşı sırasında Çin'e dostluk taslayan emperyalistler hakkında şöyle demişti: **«Böyle dostlar, Tang Sülalesinin 'tatlı dilli bir cani' olarak ün salan başveziri Li Lin-fu türünden dostlardır.»** («Çin Halkının Dostu Stalin») Günümüzün Sovyet sosyal-emperyalistleri, Mısır halkına ve diğer üçüncü dünya halklarına dostluk taslıyorlar, ama aslında onlar da «tatlı dilli canilerdir». Onlar ikiyüzlü karşı-devrimcilerdir ve bu yüzden bilinen düşmanlardan daha tehlikelidirler.

NOTLAR

(1) Enver Sedat, 7 Ocak 1975'te Kahire'de, Lübnan gazetesi «El Anvar»a verdiği bir demeçte şöyle diyordu: «Her Arap, Mısır'ın ateş-kesten bu yana Sovyetler Birliğinden, bedeli cumhurbaşkanı Bumedyen tarafından savaş sırasında Moskova'da bizzat ödenmiş olan 'birkaç silah' dışında hiç bir şey almadığını bilmelidir. Bunun dışında, önemsiz miktarda cephane ve yedek parça aldık. Ama 'kayıplarımızın telafisi' ve temel silahlar — şu ana kadar, hayır.»

(2) «El Ahram» gazetesi başyazarı Hasaneyn Heykel'in «Ramazan Savaşına Doğru» adlı kitabında anlatıldığına göre, Enver Sedat bu şartın Mısır tarafından kabul edilemeyeceğini bildirmiş ve şöyle demiştir: «İsrail'in ülkemize karşı yeni hücumlara giriştiğini farzedin. Karşılık vermek için Moskova'nın emrini mi bekleyeceğim? Bu, beni dayanılmaz bir duruma sokmak demektir. Ben bağımsız bir ülkenin cumhurbaşkanıyım. İnisiyatifi almak sözkonusu olduğunda, bağımsızlığımdan zerrece fedakârlık yapamam.» (Hasaneyn Heykel'in kitabının bazı bölümleri, Günaydın gazetesinde «Nasır'dan Sedat'a Mısır» başlığı altında tefrika edilmiştir.)

(3) **Hasaneyn Heykel, kitabında şu olayları naklediyor:** Enver Sedat'ın 1972'de Moskova'ya yaptığı ziyaret sırasında, Sovyetler Mısır'a son model Mig-23'lerden vermeyi vaat etmişler. Ancak daha sonra, şadece eski tip Mig-21'lerin geliştirilmiş tiplerinden vereceklerini söylemişler ve bunların bedelinin dövizle ödenmesini istemişler.. 5 Haziran 1967 savaşı sırasında, Mısır subayları, Sovyet tanklarının yaz sıcağında çöl savaşlarında kullanılmak üzere değil, ormanlık bölgelerde kullanılmak üzere donatılmış olmasından şikayet etmişlerdir... 30 Temmuz 1970'de, İsrail uçaklarıyla bir hava çarpışması sırasında, birkaç saniye içinde Sovyet pilotlarının kullandığı beş Mig-21 uçağı birden düşürülmüştür... Yalnız 1971 ve 1972 yılları içinde, tam 68 Sovyet yapısı savaş uçağı, eğitim uçuşları sırasında düşmüş ya da kaybolmuştur.

(4) **Hasaneyn Heykel şöyle diyor:** «Zaharov, hızlı bir sonuca varabilmek için... daha fazla askeri eğitici getirmek gerektiğini Nasır'a söylüyordu. Sonunda her tugay komutanının yerini bir Sovyet danışmanı aldı.» Bkz. Günaydın gazetesi, 19 Eylül 1975.

(5) **Hasaneyn Heykel'e göre,** Brejnev, Ağustos 1975 başında Enver Sedat'a yazdığı bir mektupta şöyle diyordu: «Mısır Arap Cumhuriyeti'nin bugün izlemekte olduğu yola ilgisiz kalamayız, çünkü bu yol, Sovyetler Birliği ile Arap ülkeleri halklarının ortak menfaatlerini ilgilendirmektedir.» Mektup, Mısır'ın içişlerine müdahalesini şu şekilde sürdürüyordu: «Mısır nereye gidiyor? İç ve dış güçler Mısır'ı nereye götürüyor? Gelecekteki ilişkilerimiz hangi temele dayanacak? Bu meseleler dostlarınızı tedirgin ediyor, düşmanlarınızı ise sevindiriyor. Bu sorulara cevap vermenizi bekliyoruz. En kısa zamanda cevap vereceğinizi umuyoruz.» Hasaneyn Heykel'in bildirdiğine göre, Sedat bu sözleri bir hakaret ve küstahça bir müdahale saymıştır.

12 Mart'ın karanlık güçlerinin tehdit mesajı

Genelkurmay Başkanı Sancar, Cumhuriyet Bayramı mesajında «bölücü ve yıkıcı faaliyetler»e karşı etkin tedbirler alınması gereğinden bahsetti. Sancar'ın «tedbir» sözü ile ne kastettiğini anlamak için, onun 12 Mart'ın ilk Ankara Sıkıyönetim Komutanı olduğunu hatırlamak gerekir.

Sancar, «bölücü ve yıkıcı» faaliyetler sözleriyle neyi ve kimi kastediyor? Halkımızın yükselen mücadelesi, emperyalizme uşaklığı ve faşizmi mahkum etmiştir. Geniş emekçi yığınlarının özlem ve isteklerine cevap veremeyen hükümetler ayakta duramamakta, çeşitli çelişmelerin dünyada ve Türkiye'de hızla keskinleştiği şartlarda hakim sınıflar arasındaki parçalanma da gittikçe derinleşmekte ve mücadele şiddetlenmektedir. Büyük burjuvazi düştüğü buhranı emekçi yığınlarının sırtına yıkabilmek için, işçi ücretlerinin dondurulmasını, sendika hürriyeti üzerindeki baskıların bir kat daha arttırılmasını talep ediyor.

Milli Güvenlik Kurulu toplantılarında Eylül başından beri Türkeş'in «asayiş planı» görüşülmektedir. Devrimci mücadeleyi ezme, kitle hareketlerine uygulanan zorbalığı arttırma ve Kürt milliyeti üzerindeki terörü yoğunlaştırma planları tartışılmakta ve uygulanmaya çalışılmaktadır. Bu planların içinde olanlar, sadece MC hükümeti veya AP ve MHP değil, aynı zamanda hâlâ işbaşında olan karanlık güçler, 12 Mart generalleridir.

Sancar, «milli varlık ve bütünlük»ten bahsediyor. Emperyalistlerle işbirliği halinde olan, Türkiye ordusunu NATO generallerinin denetimine sokan, ordunun ikmal ve istihbaratını ABD emperyalistlerine terkeden 12 Mart Generalleri, milli varlığımızın düşmanıdırlar. Onlar, iktidar ve tahakkümlerini korumak için, her iki süper devlete de sırt dayamaya hazırdırlar.

Sancar, «cumhuriyet ve demokrasimizin gölgelenmesinden» bahsediyor. Emekçi halkımızın demokrasiye kavuşması, Türkiye'nin aydınlanması **için,** 12 Mart'ın karanlık güçlerinin tasfiyesi **şarttır.** Halkımızın içinde bulunduğu orta çağ zulmü, bu karanlık güçlerin başında bulunduğu faşist mekanizma sayesinde ayakta durabilmektedir. Türkiye'nin, en nayati meseleleri, Milli Güvenlik Kurullarında, ordunun ve bürokrasinin başına çöreklenmiş bir avuç azınlığın oluşturduğu gizli karar mevkilerinde çözüme bağlanmaktadır. Sancar'ın «gölgelenmesinden» şikayet ettiği, işte bu karanlık mekanizmadır. Sancar'ın tehditler savurduğu «faaliyetler» ise, yarının aydınlık Türkiyesi için halkın verdiği mücadeledir.

12 Martın karanlık güçlerinden biri, Faik Türün, yurtsever halkımızdan gerekli cevabı aldı. İstanbul halkı, seçim kampanyası boyunca Türün'den zulmün hesabını sordu ve 12 Mart faşizmine bir şamar indirdi. 12 Martın diğer sorumluları da ilelebet işbaşında kalamayacaklar. Zulmün ve işkencenin hesabı sadece Faik Türün'e ait değildir. Halkımızın yükselen mücadelesi, 12 Mart faşizmini ve onun bütün sorumlularını süpürüp atacaktır.

Cinayet şebekesi halindeki MİT teşkilatı dağıtılmalıdır

Hürriyet gazetesi Diyarbakır muhabiri Aziz Korkmaz, bir MİT arabasının içinde ölü olarak bulundu. Aziz Korkmaz, komando zulmünden kaçarak dağlara sığınan Hakkari köylüleriyle, güvenlik kuvvetleri arasında arabuluculuk yapmış ve üç köylünün teslim olmasını sağlamıştı. Hürriyet muhabiri, bunu yaparken MİT teşkilatı ile işbirliği halindeydi. Aziz Korkmaz, daha sonra şakağından vurulmuş olarak bir MİT arabasının arka koltuğunda bulundu.

Hürriyet gazetesi, muhabirinin bir cinayete kurban gittiğini ve bu cinayetin sorumlusunun MİT teşkilatı olduğunu açık açık yazdı. CHP Mardin milletvekili Nurettin Yılmaz, olayın bir siyasi cinayet olduğunu açıkladı. Başbakan ve İçişleri Bakanı ise, olaya el koydukların belirttiler. Fakat, şimdiye kadar katiller ortaya çıkarılamadı.

MİT teşkilatının Aziz Korkmaz'ı öldürmesinin nedeni bilinmemektedir. Fakat, ortada bir cinayet olduğu da açık bir gerçektir. Bu cinayet MİT'in işlediği cinayetlerden sadece bir tanesidir. Aziz Korkmaz'ın öldürülmesi, MİT'in gizli tertipler ve cinayetlerle uğraşan kanunsuz bir kuruluş olduğunu bir kere daha ispatlamaktadır.

12 Mart'tan sonra işkence yuvalarında yüzlerce devrimciye işkence uygulayan, sokak ortasında devrimcileri kurşunlayan da MİT teşkilatıydı. MİT, CİA uzmanlarının denetimi altında çalışan, görevi bir avuç faşistin çıkarını ve güvenliğini korumak olan gizli bir şebekedir. Bu teşkilat, her türden faşistle doldurulmuştur ve faşist kuruluşlarla açık bir işbirliği halindedir. MİT teşkilatının Türkiye'nin bağımsızlığını korumak ve güvenliğine hizmet etmekle hiç bir ilgisi yoktur.

Kanunsuzluk içine batmış bir cinayet şebekesi halinde olan MİT teşkilatı dağıtılmalıdır. MİT'in halk düşmanı faaliyeti, giriştiği tertip ve cinayetler açığa çıkarılmalı ve sorumlularından hesap sorulmalıdır.

Devlet Güvenlik Ma
ve bütün

OKUYUCU MEKTUBU
DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİ KİME HİZMET EDİYOR?

Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin nasıl işlediğini, bu mahkemelerin nasıl bir kanunsuzluk içinde bulunduğunu HALKIN SESİ Okuyucularına anlatmak istiyorum. 17 Ekim günü, 12 Ekim'de meydana geldiği iddia edilen Fındıklı olayları ile ilgili olarak Devlet Güvenlik Mahkemesi savcılığına Yılmaz Çelik adlı bir işçiyle beraber çıkarıldık. Yılmaz Çelik'le savcı arasında şöyle bir konuşma geçti:

— Haliç Halk Birliğinde yetkili misin?

— Hayır.

— Üyesi misin?

— Hayır.

— Peki, niye getirdiler seni?

— Bilmiyorum, ben 12 Ekim'de bütün gün sandık başında görevliydim. Olaylara karışmama imkan yok.

— Ne iş yaparsın?

— Sungurlarda işçiyim.

— Yaa... Isı mı, kazan mı?

— Isı.

— Ben de seni arıyordum. Seni Fındıklı olayında teşhis etmişler.

İşte Devlet Güvenlik Mahkemeleri, göz göre göre bir işçiyi tutuklayarak kimlerin hizmetinde olduğunu gösteriyor. Grevdeki işçileri yıldırmak için, asılsız ithamlara, her türlü kanunsuzluğa başvuruyor.

İstanbul'dan Bir Okuyucu

Devlet Güvenlik Mahkemeleri kanunu 11 Ekim gününden itibaren Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi. Böylece bu mahkemelerin kanunsuzluğu, bir kere daha ortaya çıkmış oldu. Fakat bu güne kadar yüzlerce devrimciyi zindanlara atan, devrimcileri onlarca yıllık hapis cezalarına mahkum eden Devlet Güvenlik Mahkemeleri göreve devam ediyor. Hatta bu mahkemelerde, yeni davalar açılmaya çalışılıyor. Ankara'da 11 Ekim günü polisin halka saldırması sonunda çıkan olaylarla ilgili olarak gözaltına alınanlar hakkında dava açıldı. Ankara Belediye Başkanı Vedat Dalokay da, Devlet Güvenlik Mahkemesinde yargılanacak.

İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi, Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi davasından çekilerek, görevi Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne devretmiştir. Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi de, Aydınlık davasında anayasaya aykırılık iddiasını incelemektedir. Devlet Güvenlik Mahkemeleri, dahi, kendi durumları hakkında tereddüde düşmektedirler.

12 Mart'ın Sıkıyönetim Mahkemelerinin yerini almak üzere kurulan Devlet Güvenlik Mahkemeleri artık tamamen kanunsuzdur. Devlet Güvenlik Mahkemeleri kaldırılmalı, bu mahkemelerin aldığı bütün kararlar iptal edilmeli ve bu mahkemelerin zindanlara yolladığı devrimciler serbest bırakılmalıdır.

Orhan Apaydın: Devl
tutuklama kararlar

Halkın Sesi, Avukat Orhan Apaydın'a, Devlet Güvenlik Mahkemeleri konusundaki görüşlerini sordu. Orhan Apaydın'ın dergimizin sorularına verdiği cevaplar şöyledir:

SORU: Avukat olarak Devlet Güvenlik Mahkemelerinde görülen davalara girmektesiniz. Ayrıca bu konuda birçok yazılar yayınladınız. Bize bu mahkemelerin niteliği hakkındaki görüşlerinizi açıklar mısınız?

CEVAP: Devlet Güvenlik Mahkemelerinin niteliklerini açıklayabilmek için bu kuruluşların yaşamımıza girdiği dönemi anımsamak gerekmektedir.

1961 Anayasası, yargı yetkisinin bağımsız mahkemelerce kullanılmasını 7. maddesinde öngörmektedir. Ayrıca 32. maddesinde, bir kimsenin kanunen bağlı olduğu mahkemeden başka bir merci önüne çıkması sonucunu doğuran yargı yetkisine sahip olağanüstü mercilerin kurulmasını yasaklamaktadır. 12 Mart rejimi, sıkıyönetim yasasıyla Anayasanın bu ilkelerini bertaraf etmiş, özellikle egemen sınıfların çıkarlarına aykırı düşüncelerin ve bu düşüncelere dayalı örgütlenme eylem-

hkemelerinin faaliyeti durdurulmalı
kararları iptal edilmelidir !

«DEVLET GÜVENLİK MAHKEMESİ BİZİ REHİN OLARAK TUTUYOR»

Adana Merkez Cezaevinde bulunan, Suriyeli okuyucumuz Şerafettin Eyüp Abaza ve Yunanlı Nikolas Varvacikis, dergimize gönderdikleri mektupta, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kanunsuzluğunu ortaya koymaktadırlar. Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kanunsuz tutumu yüzünden, bütün Türkiye'de sadece iki kişi Af Kanunundan yararlanamamaktadır.

İstanbul Tıp Fakültesinde öğrenim yapan Suriyeli bir devrimciyim. Son sınıf bitirme imtihanları sırasında, 1971 yılının Mayıs ayında bir akşam evime gelen MİT yetkililerince, yasalara aykırı bir biçimde nezarete alınarak, 43 gün çağdışı işkencelerle işlemediğim suçları kabule zorlandım. İstanbul 1. Ordu Askeri Mahkemesince yargılanırken, bilahare davanın nakledildiği İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesince 15 yıl ağır hapse mahkum edildim. Karar, Yargıtay 9. Ceza Dairesince de onaylandığı için cezam kesinleşti.

MİT'de geçirdiğim 43 gün zarfında durumumdan kimsenin haberi olmadı. İlk yirmi gün çeşitli öğrenci olayları ve İsrail B. Konsolosu Efraim Elrom'un kaçırılması konusunda sıkı bir sorgu yapıldı. Bundan bir netice alınamayınca işin yönü değiştirildi. İstihbarat ve siyasi casuslukla suçlanarak sorguya çekilmeye başlandım. O sıralarda MİT'e bu tür kurbanlar lazımdı.

1803 sayılı af yasasındaki adaletsizlikler, Anayasa Mahkemesi tarafından düzeltilmiş, yalnız bizim gibi yabancı uyrukluların tabi olduğu 5/E maddesi iptal edilmemiştir.

Bir «SİYASİ REHİNE» olarak, anti-demokratik bir kuruluş olan ve Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilen Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından mahkum ettirildim ve Yargıtay 9. Dairesi de bunu onaylamayı «milli bir görev» bildi.

Bütün bu kanun ve hukuk dışı davranışlara, bu çağdışı engizisyon zulmüne ben neden hedef olarak seçildim? Sadece şunu söylemek isterim ki, ben emperyalizme ve siyonizme karşı silahlı mücadele yolunu tutmuş Orta Doğunun ve Suriye Arap Cumhuriyetinin devrimci bir evladıyım.

Benimle aynı durumda aftan yararlanamayan bir de okuma-yazma bilmeyen Rum çobanı Nikolas Varvacikis var. Yani biz Anayasaya aykırılığı kabul edilmiş bir kanun maddesinden dolayı ve Anayasaya aykırı olduğu için iptal edilmiş olan Devlet Güvenlik Mahkemesinin kararıyla hapis yatmaktayız. 5/E maddesine göre siyasi rehine sayıldığım için serbest bırakılmam için Suriye'de hapis yatan bir Türk'le değiştirilmem gerekmektedir. Eğer karşı tarafta böyle bir mahkum yoksa ne olacaktır? Böyle birinin olduğunu varsaysak bile Suriye böyle bir durumu kabul edecek midir? Kaderimiz iki devlet arasındaki bir pazarlığa bağlı kılınmaktadır. Basının ve ilerici, yurtsever kuruluşların durumumu kamuoyuna duyurması bu haksızlığı ortadan kalkmasına yardımcı olacaktır.

Kore Savaşının 25. Yıldönümünde

BİR TÜRK HEYETİNİN GÜNEY KORE'Yİ ZİYARETİ, BÜTÜN KORE HALKINA KARŞI İŞLENMİŞ BİR SUÇTUR

28 Ekim tarihli «Milliyet» gazetesinde çıkan bir habere göre, Güney Kore hükümetince davet edilen bir Türk heyeti, Kore Savaşının 25. yıldönümü münasebetiyle halen Güney Kore'de bulunmaktadır. Heyette, Kasım Gülek, **Faik Türün**, **Mustafa Ok** (CHP milletvekili), Prof. **Haluk Cillov**, Prof. **Münci Kapani** bulunmaktadır.

Bu ziyaret, bütün Kore halkına karşı işlenmiş bir suçtur ve ABD emperyalizmi ile kukla Pak Çung Hi kliğinin Kore'nin bölünmüşlüğünü sürdürme çabalarına hizmet etmektedir. Amerikan emperyalizmi, 1950'lerin başında Kore halkına karşı giriştiği saldırıya, Bayar-Menderes faşist diktatörlüğünü de alet etmişti. Türkiye hükümeti, Kore'yi bölme çabalarına Türkiye emekçilerinin alet edilmesini sağlamış, Kore emekçi halkına karşı dostluk değil düşmanlık gütmüştü. Amerikan emperyalizminin Kore'nin yeniden birleştirilmesi yolundaki her teşebbüsü baltalaması sonucu, Güney Kore'deki faşist Pak Çung Hi kliği **gayri meşru** varlığını hâlâ sürdürmektedir. Güney Kore'de meşru bir hükümet yoktur, Amerikan işgalcilerinin kuklaları vardır. Amerikan emperyalistleri bu durumu devam ettirebilmek için, şimdi **işgal birliklerini geri çekmeksizin** Birleşmiş Milletler Komutanlığının lağvedilmesini sağlamaya çalışmakta, «iki Kore» formülü peşinde koşmaktadırlar. Bu durumda bir Türk heyetinin Güney Kore'yi ziyaret edip Kore halkına karşı girişilmiş caniyane bir saldırı savaşının yıldönümünü kutlamaya kalkışması, Bayar-Menderes faşist diktatörlüğünün siyasetinin devamından başka anlam taşımamaktadır.

Faik Türün gibi Amerikancı faşistlerin, Irmak hükümeti bakanlarından Cillov'un böyle bir heyette yer almaları doğaldır.

CHP milletvekili Mustafa Ok'un bu heyette yer almasını ise, yurtseverlikle bağdaşmayan bir davranış olarak görüyor ve şiddetle protesto ediyoruz.

SOSYAL - EMPERYALİSTLERİN PAK ÇUNG Hİ KLİĞİNE EL UZATAN TUTUMU

Güney Kore'deki Pak Çung Hi kliğini destekleyerek Kore yarımadasının bölünmüşlüğünü sürdürmek isteyenler, sadece Amerikan emperyalistleri ve uşakları değildir. Avrupa Güvensizlik konferansından sonra Asya'daki yayılma çabalarını yoğunlaştıran Sovyet sosyal - emperyalistleri, tıpkı İsrail'e Tayvan'daki Çan Kay-Şek kalıntısı rejime yaptıkları gibi, Güney Kore'deki Pak Çung Hi kliğine de el altından yanaşmaya çalışıyorlar. Moskova'daki yeni çarlar, kendi hegemonya emellerini her şeyin üstünde tutuyor ve bu üç **gayri meşru** rejime «iyi niyet» lerini ispatlayabilmek için, bu rejimlerin topraklarından sürdüğü, parçaladığı veya haklarını gaspettikleri hakları hiçe saymaktan çekinmiyorlar.

Güney Kore'deki Pak Çung Hi kliğinin gayri meşru «dışişleri bakanlığı»nın 6 Eylül'de bildirdiğine göre, Sovyet hükümeti, Eylül ayı içinde Rusya'da yapılan dünya güreş ve halter şampiyonalarına katılmaları için Güney Kore sporcularına vize vermiştir. Kukla Güney Kore hükümetini temsil eden bu sporcular, şampiyonalara Güney Kore bayrağıyla katılmış, hattâ sözümona «milli marş»larını dahi söylemişlerdir. Pak Çung Hi kliği bu olaydan büyük memnunluk duymuş, SSCB'nin kendisiyle olan ilişkilerini düzeltmekte olduğunu açıklamıştır. Güney Kore haber ajansı «Hapdong», 6 Eylül günkü bir yorumunda. Seul ile Moskova arasındaki ilişkilerin «umut verici» olduğunu belirtmiş, bir «dışişleri» yetkilisi ise şöyle demiştir: «Sovyetlerin bu kararı, Kore yarımadasında hüküm süren gerginlik açısından büyük önem taşımaktadır.»

Sovyet hükümetinin Güney Kore sporcularına giriş vizesi vererek Kore halkının ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyetinin haklarını hiçe saydığı ilk olay bu değildir. Aynı tutum, Ağustos 1973'te Moskova'da yapılan dünya üniversite oyunları sırasında da tekrarlanmıştı.

üvenlik Mahkemelerinin yapacağı tek şey
ıldırmak ve görevsizlik kararı vermektir

lerinin siyasal iktidarlara bağlı özel askeri mahkeme niteliğindeki kuruluşlarda yargılanmalarını sağlamıştır. Ancak Filipinli Marcos usulü sıkıyönetim rejimini sürekli duruma getirmek olanağı bulunamadığından, sıkıyönetim mahkemelerinin yerini alabilecek yarı askeri özel siyasal mahkemelerin sürekli olarak çalışabilmesi için 1973 yılında yapılan Anayasa değişikliği ile DGM'leri yaratılmıştır.

DGM'nin, yargıçların atanmasında hükümetin söz sahibi olması yönünden bağımsız mahkemeler olarak kabul edilmeleri mümkün değildir. Belirli düşünce sahipleri için kurulmuş olmaları bakımından da, Anayasanın 32. maddesinde yasakladığı, olağanüstü özel siyasal mahkeme niteliğinde bulundukları da açıktır.

DGM'lerinin görmekte oldukları davalardaki tutum ve davranışlarına ilişkin eleştirilerimizi avukatlık görevinin yerine getirilmesi sırasında duruşmalarda belirtiyoruz. Bu mahkemelerin bugüne kadar verdikleri kararların özgürlükçü demokratik hukuk ilke ve kuralları açısından olduğu kadar yasa hükümleri bakımından da irdelenmesi ve eleştirisi yapılmalıdır. Yasa hükümleri mahkemelerce verilmiş kesinleşen kararlar hakkında mütalaa yürütülmesini yasaklamamaktadır. Biz genel olarak şu kadarını söyleyebiliriz ki, verilen hükümlülük kararları, bir DGM başkanına «vicdanının sızladığını» söyletecek derecede hukuk ve adalet ilkelerine ters düşmektedir.

SORU: Anayasa Mahkemesinin iptal kararı karşısında DGM'lerinin durumu nedir?

CEVAP : Anayasa Mahkemesi, DGM'lerinin kuruluşunu düzenleyen yasanın biçim yönünden Anayasa'ya aykırılığını saptamıştır. Anayasaya aykırılığı yetkili yargı organınca belli edilen yasa, mahkeme kuruluşunu düzenlediğinden, iptalin yürürlüğü için tanınan bir yıllık süre içinde de kişiler aleyhine uygulanma olanağını kaybetmiş durumdadır. Süre sadece kişi haklarının korunması yönünden tutuklama kararlarının kaldırılması veya görevsizlik gibi işlemlerin yapılmasına olanak verir.

FABRİKADAN KÖYDEN SENDİKA HÜRRİYETİ

MEMUR DÜŞMANI MC HÜKÜMETİ YIKILMAYA MAHKUMDUR!

• MEM-DER, TÜM PTT-DER VE YENİ HABER-İŞ SENDİKASI ORTAK BASIN TOPLANTISI YAPTI

Mem-Der, Tüm PTT-Der ve Yeni Haber-İş sendikası ortak bir basın toplantısı yapmışlar ve şöyle demişlerdir:

«MC iktidarı iş başına geldikten bu yana halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini zorbalıkla bastırma yoluna gitmiştir. İşçi grevleri, köylü direnişleri, gençlik hareketleri ve memur örgütlenmesi polis, jandarma, faşist komando sürüleri ve anti-demokratik yasalarla bastırılmaya çalışılmıştır. Yasal örgütler kapatılmış, yöneticileri zindanlara atılmış, halk en demokratik haklarından yoksun bırakılmaya çalışılmış, yurtseverler ve devrimciler onlarca yıl hapis cezasına çarptırılmıştır.

«MC iktidarı pek çok dairede kilit mevkileri ele geçirdikten sonra küçük memur kıyımına girişmiştir. Sürgün, işten el' çektirme, açığa alma, aşağılama şeklinde uygulanan memur düşmanı politika memur örgütlenmesini de hedef almaktadır...

«Tüm baskı, kıyım ve anti-demokratik uygulamalar her yönü ile teşhir edilecek ve karşı konulacaktır... MC iktidarı ve yanlıları şunu unutmamalıdırlar ki, baskı ve kıyımlarla bizi yıldıramazlar.

«Grevli, Toplu Sözleşmeli Sendika hakkının alınması, faşist baskı ve kıyımlara son verilmesi için Tüm PTT-Der, Mem-Der ve Yeni Haber-İş Sendikası olarak bütün demokratik örgütleri ve yurtseverleri aktif mücadeleye ve güçbirliğine çağırıyoruz.

• MEMURLAR DERNEĞİ (MEM-DER) İN BASINA VE TRT'YE AÇIKLAMASI

«İki milyarlık ek ödenek sağlanmaması durumunda memur maaşlarının ödenemeyeceği öğrenilmiştir. MC Hükümeti kuruluşundan bu yana memurlara kıyım uygulamıştır. MC Hükümetinin kıyımlarla ortaya çıkan memur düşmanı siyaseti yalnızca ilerici memurlara değil tüm memurlara yöneliktir. Memurların 39 aylık maaş farkları ödenmemiş, intibakların ödenmesi geciktirilmiştir. Pahalılığın önlenmesi bir yana daha da körüklenmiştir. Şimdi de kat sayı artışı ve derece yükselişleri bütçede hesaba katılmadığı için memur maaşlarının ödenmemesi durumu ortaya çıkmıştır. Bütçeden para babalarına ve toprak ağalarına yeterli para ayrılmaktadır. Ama memurların alın teri karşılığı hakettiği maaş için para bulunamamaktadır. MC hükümetinin bu tavrı para babalarının ve toprak ağalarının hükümeti olduğunu göstermektedir. Halkın çıkarlarına taban tabana zıt bir hükümetin memurlara da ekonomik ya da demokratik hak sağlaması beklenemez. MC hükümetinin memur maaşlarını ödeyemeyecek duruma düşmesi yukarıda anlattığımız halk düşmanı politikasının bir parçasıdır. Halkımıza yoksulluk, sefalet ve baskıdan başka birşey getirmeyen, memura alınterinin karşılığını ödemeyen hükümetler yıkılmaya mahkumdur.»

MİLLİ ZULME SON!

• DİYARBAKIR LİSESİ ÖĞRENCİLERİ HAKKARİ'DEKİ FAŞİST BASKILARI PROTESTO EDİYORLAR

«Yıllardan beri doğu halkımıza yapılan faşist, sömürücü baskı gittikçe artmaktadır. Bunun en açık delili bir süre önce Hakkari Beytülşebab'da meydana gelen olaylardır.

«Bu olaya hepimiz şahit olduk. Doğu'da geniş bir operasyona girişileceği açıklandı. Aslında bu doğu halkını yok etmek için düzenlenmiş, ırkçı, faşist bir askeri harekattan başka bir şey değildir.

«Diyarbakır lisesi öğrencileri olarak bu durumu şiddetle protesto ederiz.

• BEYKOZ KUNDURA FABRİKASINDA 1800 İŞÇİ DİRENİŞE GEÇTİ

İstanbul'daki Beykoz Kundura ve Deri fabrikasında çalışan 1800 işçi, kendilerine verilen avansın kısıtlandığı ve toplu iş sözleşmelerinin gereksiz yere uzatıldığı için 23 Ekim 1975 Perşembe günü direnişe geçmişlerdir.

Fabrika yöneticilerinin direnişi kırmak için çeşitli çarelere başvuracağını söylemesi üzerine işçiler direnişlerini sürdürmeye kararlı olduklarını bildirmişlerdir.

• ADELA DERİ FABRİKASINDAKİ DİRENİŞ ZAFERE ULAŞTI

İstanbul'da Alibeyköy, Çobançeşme'deki Adela Deri fabrikasında çalışan işçilerin, sendikalaşma mücadelesi için giriştikleri direniş, zaferle bitti.

Çoğu askerliğini yapmamış çocuk yaşta olan işçiler sendikaya üye olunca, patron işçilere önderlik edenleri işten atmıştır. Bunun üzerine işçiler, arkadaşlarının tekrar işe alınması için başlattıkları direnişlerini fabrika önünde kurdukları çadırlarında sürdürdüler.

İşçilerin direnişi sürdürmekte kararlı olduklarını gören patron sendikayı kabul etmek zorunda kaldı. Önder işçilerden biri dışında, diğerlerini işe geri aldı. Ama direniş devam etti. Bunun üzerine patron işçilerin bütün istediklerini kabul etti. Şimdi toplu iş sözleşmeleri sürmektedir.

Adela direnişi, aynı zamanda işçi dayanışmasının canlı örneklerini verdi. Sungurlar işçileri kendi ekmek peynirleri direnen genç işçi kardeşlerine yolladılar. Adela fabrikasının yanındaki İleri Deri Sanayinin işçileri de, bütün varlıklarıyla direnişi desteklediler. Gece, Adela direniş çadırının önünde yakılan ateşin etrafında, Alibeyköy'ün çeşitli fabrikalarından gelen işçiler ve devrimciler toplanarak çeşitli meseleleri tartıştılar. İşçilerin kararlılığı ve diğer işçiler ve devrimcilerle birlikte mücadele etmeleri direnişi zafere ulaştırdı.

• BANDIRMA SÜLFİRİK ASİT FABRİKASI DİRENİŞTE BULUNAN İŞÇİLERİ YÜRÜYÜŞ YAPTILAR

Bandırma'daki Etibank'a ait Sülfirikasit fabrikaşında direnişte bulunan 325 işçi haklarını almak ve davalarını duyurmak için bir protesto yürüyüşü yapmışlardır. Yürüyüşe işçilerin aileleri,

GENÇLİĞİN İKİ SÜPER DEVLETE VE MÜCADELESİ FAŞİST TERTİ

• GAZİ EĞİTİM ENSTİTÜSÜNDE DERSE GİRMEK İSTEYEN ÖĞRENCİLERE POLİS COPLARLA SALDIRDI

Faşist komandoların işgalinde olan Gazi. Eğitim Enstitüsü'nde öğrenciler bir süredir derslere girememektedir. 23 Ekim 1975 günü, okul bahçesinde toplanan öğrenciler, okula girmeye karar vermişler ve ana binaya doğru yürümeye başlamışlardır. Bu sırada okulun içinde bulunan komandolar kapıları kapatmış ve polis de öğrencileri coplayarak binaya girmelerine engel olmuştur.

Okul 13 Ekim'den beri faşistlerin işgali altındadır. Okulu işgal eden 34-40 kadar komando, polisin yardımıyla 7000 öğrencinin derse girmesini engellemektedir.

Okul üzerindeki faşist baskılar, MC hükümetinin kurulmasıyla artmış, okul sivil polis ve komandoyla doldurulmuştur. Bu arada yurtsever müdür ve öğretmenler okuldan uzaklaştırılmışlardır. Okulun müdürlüğüne faşist bir öğretmen getirilmiş ve öğrenciler çeşitli baskılara maruz bırakılmışlardır. Okuldaki öğrenciler hiç sebep yokken karakola götürülmekte ve dövülmektedirler.

Daha evvelki senelerde öğrenim süresi 4 yıla çıkarılmış ve % 70 başarı alınmışken, MC hükümeti bu süreyi 3 yıla indirmiş ve Deneme Yüksek Öğretmen okulu kapatılarak, bu okulun öğrencileri de Gazi Eğitim'e nakledilmişlerdir. Her iki okulun öğrencilerinin de bütün akademik hakları gaspedilmiştir.

Dev-Gazi-Der (Devrimci Gazililer Derneği) yayınladığı bildiride faşist baskıları anlatmakta ve şöyle demektedir:

«Biz bugüne kadar tarihi boyunca zulme ve sömürüye asla boyun eğmeyen emekçi halkımızın yanında saf tuttuk. 12 Mart faşizmi altında dahi yılmayarak devrimci mücadelemizi sürdürdük. Bugün de mücadelede kararlılığımız ve birliğimiz bütün faşist tertipleri altedecektir. Bizim anladığımız birlik neye karşı ve hangi temelde mücadele ettiğini bilmeyen ve dağılmaya mahkum kof bir birlik değildir. Biz iki süper devlet; Amerika ve Rusya ile işbirliği etmeyen ilerici yurtsever, demokrat ve devrimcilerle birleşmek, halkımızın baş düşmanları, iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı mücadele etmek istiyoruz.

«Biz böyle bir birliği sağlayarak, okulumuzda oynanan her türlü faşist tertibi bozmak istiyoruz. Talebimiz şunlardır:

«— Faşist öğretmenlerin görevlerine son verilip, sürülmüş olan yurtsever öğretmenler görevlerine geri dönmeli

«— Polis okulumuzu terk etmeli

«— Akademik haklarımız geri verilmeli

«— Hakim sınıfların değil halkımızın çıkarlarına uygun eğitim yapılmalı

«— İsteyen burs alabilmeli, yurt-ulaşım-beslenme sorunlarımız çözümlenmeli

«— Okulumuzda örgütlenme tartışma ve toplantı yapma hakkı verilmeli

«— Arkadaşlarımıza saldıran faşistlere gereken ceza verilmeli.»

• FAŞİST KOMANDOLARIN SALDIRILARI ARTIYOR

Geçtiğimiz hafta içersinde İstanbul, Bursa, Adıyaman ve İzmir'de faşistler çeşitli saldırılar tertiplemişler ve devrimci öğrencilerle aralarında çıkan çatışmalarda 26 öğrenci yaralanmış, 100'ün üzerinde öğrenci ise gözaltına alınmıştır.

• ISPARTA'DA 15 ÖĞRENCİ TUTUKLANDI

Gönen Köy Öğretmen Lisesi öğrencileri okul idaresinin faşist baskılarını protesto etmek için bir yürüyüş yapmışlardır. Yürüyüşe yüzlerce öğrenci katılmış ve «Faşizme paydos», «Hak Verilmez Alınır», «Bizi Halkımızdan Koparamazsınız» yazılı pankartlar taşımışlar, devrimci sloganları bağırmışlardır. Polis yürüyüş yapan öğrencilerden 50 kişiyi gözaltına almış

İŞ GÜVENLİĞİ !

civar okullardan gelen öğretmenler, devrimciler ve halktan katılanlar olmuştur. Yürüyüşe katılan 2000 kişi yol boyunca devrimci sloganlar atmışlar ve «Bağımsız Türkiye» ve «Kahrolsun Faşizm» yazılı pankartlar taşımışlardır.

İşçiler Cumhuriyet meydanına gelince direnişteki işçilerden birinin eşi konuşma yapmış ve «Yaşama savaşı için açtığımız mücadele bayrağını haklarımızı alana kadar indirmeyeceğiz» demiştir.

Sendikal mücadele verdikleri için işten atılan 1 işçinin işe alınması ve sosyal hakları verilmeyen 16 arkadaşlarının sosyal haklarının verilmesi için direnen işçiler fabrikanın tüm çalışmasını durdurmuşlardır. Patron direnişin kanunsuz olduğu gerekçesiyle mahkemeye başvurmuş, fakat Bandırma Asliye Ceza Mahkemesi patronun itirazını reddetmiştir. Bunun üzerine patron mahalli gazetede işçilere hitaben bir çağrı yayınlamış ve işbaşı yapmayanların işten atılacaklarını bildirmiştir. İşçiler tamamen haklı olduklarını ve asıl kanunsuzluk yapanın işveren olduğunu söylemişlerdir.

• KADER MENSUCAT İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ BAŞARIYLA SÜRÜYOR

İstanbul'da Kağıthane'de, Cendere caddesinde bulunan Kader Mensucat fabrikası işçileri, Ekim ayının ikinci haftasında direnişe geçmişlerdir. Teksif sendikasına bağlı olan fabrikada 300 işçi çalışmaktaydı. Patron Muammer Topbaş, işçilerin zam ve bayram ikramiyeleri ile toplu sözleşmedeki sosyal haklarını vermeyince direniş başladı. Patron 200 bin lira tutan Ağustos ayı ücretlerini, 35 bin lira tutan kıdem teşvik ikramiyelerini, 33 bin lira yakacak parasını ve 250 bin liralık bayram ikramiyesini ödemeden ortadan kaybolmuştur. Teksif sendikası da işçilere her hangi bir yardım yapmamaktadır.

Bir işçi, fabrikadaki durumu şöyle anlatıyor: «Patron hakkımızı vermeden ortadan kayboldu. Zaten piyasaya da çok borcu varmış. Bunun üzerine direnişe geçtik. Fabrikanın yanında satış mağazası var. Oraya el koyduk; malların satışını yapıp günlük nafakamızı çıkartmaya çalışıyoruz. Fabrikada çok güç şartlar altında çalışıyorduk. Ücretlerimiz çok düşük. Ben haftada 200 lira alıyorum. Bir de prim sistemi var. Dokuduğumuz orlonların 200 kiloya kadarı patrona, gerisi işçiye kalıyor. Fakat çok yolsuzluk ve haksızlık yapıp bunları ödemiyorlar. Günde üç vardiya çalışıyoruz. Sendikamız sarı sendika, bizim meselelerimizle hiç ilgilenmiyor. «Devrimciler ve halkla dayanışma içinde mücadelelerini sürdüren işçiler, haklarını alıncaya kadar direnişlerine devam edeceklerini ifade etmişlerdir.

• BOMONTİ AKAR KALIP SANAYİ İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ BİR AYDIR DEVAM EDİYOR

İstanbul'da, 35 kişinin çalıştığı Bomonti Akar Kalıp fabrikası işçileri fabrikaya sendika getirmek için çalışmaya başlamışlar ve İleri Maden-İş sendikasına üye olmuşlardır. İşçilerin sendikaya üye olduklarını öğrenen patron sendikaya üye olan işçilerin hepsini işten atınca direniş başlamıştır. Bomonti Akar kalıp işçileri «Bizim mücadelemiz işçi sınıfının mücadelesinin bir parçasıdır. Halkımızın mücadelesinin önüne dikilen bütün kuvvetlere ve faşist kanunlara karşı mücadele ediyoruz» diyorlar.

Fabrikada şimdi sadece patronun adamı olan 8 kişi çalışmaktadır. İşçiler işten atılan arkadaşlarının işe geri alınıncaya kadar direnişlerini sürdüreceklerini söylemektedirler.

RLİKÇİLERİNE KARŞI İ ALTEDECEK !

ve iki gün süren sorgudan sonra 15'ini tutuklamıştır.

• YILDIZ İ.D.M.M.A.'DE FAŞİSTLER ÖĞRENCİLERE SALDIRDILAR

Yıldız Devlet Mühendislik Mimarlık Akademi'sinde bir gurup komanda, okulda boykot yapılacağını söyleyerek öğrencilerin derslere girmelerini önlemeye çalışmıştır. Ancak öğrenciler derse girmek istemişler, bunun üzerine komandolar silahlarını çekerek rastgele ateş etmeye başlamışlardır. Okula toplum polisinin gelmesi üzerine faşistler dağılmışlar, bu arada yaralanan üç öğrenci hastahaneye kaldırılmışlardır. Olaydan sonra polis 90 öğrenciyi gözaltına almıştır. Öğrenciler adına açıklama yapan bir temsilci okul yönetimini ve faşist saldırganlara göz yuman polisi protesto ederek, faşist idarecileri istifaya çağırmıştır.

• KOMANDOLAR TIP FAKÜLTESİNİ BASTILAR

27 Ekim Pazartesi günü 300 kişilik bir faşist komando gurubu Ankara Tıp Fakültesini basmıştır. Komandolar okulda ders yapmakta olan bütün öğrenci ve öğretim üyelerini silah zoruyla dışarı çıkarmışlar ve okulu işgal etmişlerdir. Daha sonra bir forum tertiplemek isteyen komandolar öğrencilerin bazılarını tartaklayarak ve silahla tehdit ederek foruma sokmak istemişlerdir. Dekanlık okulun iki gün kapatılmasına karar vermiştir.

• DEVRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ LİSELİLERE SESLENİYOR

Ankara Devrimci Liseliler Birliği, bir bildiri yayınlayarak, liseli gençleri Amerikan emperyalizmine ve Rus sosyal - emperyalizmine karşı milli bağımsızlık için mücadeleye çağırmıştır. Bildiride, liselilerin faşist baskılara ve bozuk eğitim düzenine son verilmesi mücadelesinin talepleri sıralanmaktadır. Bildiri şunları belirtiyor:

«Keyfi disiplin cezaları ve dayak kaldırılmalıdır!

«Devrimci öğretmenlerin üzerindeki faşist baskılara son verilmelidir. Devrimcilere ve halka saldıran faşist örgütler, Ülkü Ocakları kapatılmalı ve yasaklanmalıdır. Faşist öğretmen ve idareciler cezalandırılmalıdır.

«Liseli gençlere örgütlenme hakkı tanınmalıdır.

«Kitap ve kırtasiye sömürüsüne son.

«Liselilere parasız okuma, yurt ve burs imkanı.

«Meslek liselerinde angarya çalışmaya son.

«Bireyci, gerici ve çağdışı eğitim sistemine son.»

Almanya'da tutuklu bulunan Türkiyeli yurtseverlere hürriyet !

Alman polisi ve mahkemesinin MİT'le işbirliği yaparak haklarında dava açtığı 4 Türkiyeli devrimcinin duruşmaları devam etmektedir. Alman kanunlarını açıkça çiğneyen ve faşist yüzü açığa çıkmış olan mahkeme, Ömer Özerturgut, Mustafa Tutkun ve Hatice Yurttaş'ın tahliye taleplerini devamlı olarak reddetmektedir. Mahkeme, dilekçelerin okunmasına bile müsaade etmemekte ve devrimcileri mahkemeden atmakla tehdit etmektedir.

Türkiye'de MİT işkencehanelerinde alınan ifadelere ve MİT raporlarına dayanan mahkeme, 4 Türkiyeli devrimciyi Yurtsever Birleşik Cephe adlı bir «cürüm örgütünün» üyesi olmakla suçlamaktadır. Tutuklu devrimciler Yurtsever Birleşik Cephe hakkında bir açıklama yapmak ve YBC'nin bir «cürüm örgütü» değil, yurtdışındaki Türkiyelilerin anti-faşist, anti-emperyalist birliği olduğunu söylemek istemişlerse de, hakim davanın YBC ile ilgisi olmadığını söyleyerek bu talebi reddetmiştir. Türkiyeli devrimciler o zaman iddianameyi göstermişler ve davanın YBC'nin «cürüm örgütü» olduğu iddiasıyla açıldığını söylemişlerdir. O zaman hakim «İddianame beni ilgilendirmez» demiştir. Daha sonra hakim, delil diye bazı devrimci yayınları göstermiş ve davanın ne kadar kanunsuz olduğu ve hiç bir temele dayanmadığı bir kere daha ortaya çıkmıştır.

Tutuklu devrimciler hiç bir şekilde mahkemeye itiraz hakkına sahip değillerdir. En ufak itiraz ve talepleri, mahkemeden dışarı atılmakla cevaplandırılmaktadır. Ömer Özerturgut, hiç Almanca bilmediği için büyük zorluklarla karşılaşmakta, mahkeme tarafından tayin edilen tercümanı ise hakimin sözlerinin istediği kadarını tercüme etmekte, aynı şekilde Ömer Özerturgut'un sözlerini de istediği şekilde ve ancak bir kısmını mahkemeye söylemektedir Dinleyicilerden biri tercümanın sesinin duyulmadığını ve telaffuzunun anlaşılmadığını söylediği için mahkeme salonundan atılmıştır.

Özellikle mahkeme başkanı, sanıklara gittikçe daha saygısız davranmakta ve onların mahkeme hakkındaki itirazlarını «şamata» olarak nitelemekte ve dinlememektedir.

Bütün bu baskı ve mahkemenin yabancı bir ülkede, sanıkların bilmediği bir dilde sürdürülmesine rağmen, Türkiyeli devrimciler mahkemenin faşist yüzünü açığa çıkarmakta ve onu mahkum etmektedirler.

FAŞİST ALMAN MAHKEMESİNİ PROTESTO EDELİM!

4 Türkiyeli devrimcinin serbest bırakılmaları ve tamamen kanunsuz bir şekilde açılmış olan davanın son bulması için yapılan protestolar devam etmektedir. Dergimize bu hafta Türkiyeli devrimcilere hürriyet talep eden 322 imza daha gelmiştir. Ayrıca, Dev-Ak-Der (Devrimci Akademililer Derneği), Devrimci Liseliler Birliği, Genel-İş Sendikası, Odtü-Der, Ankara Yapı-San Sendikası, AYÖD, Lise-Der, Baysen-İş Sendikası, Mem-Der, YSE-İş Sendikası, Devrimci Tiyatrocular Derneği, Devrimci AST, Yapı Sanayi İşçileri Sendikası, Toprak-İş Sendikası, E.S.Y.Ö.O.D., DDKD, Yeni-Haber-İş Sendikası, İşçi-Der, Genç Emekçiler Birliği imzalarını taşıyan ve Alman mahkemesini protesto eden bir mektup Alman Büyükelçiliğine gönderilmiştir.

4 Türkiyeli devrimcinin serbest bırakılması için yürüttüğümüz kampanyayı hızlandıralım, faşist Alman mahkemesini protesto edelim.

Alman mahkemesini protesto eden mektuplarınızı şu adrese yollayabilirsiniz:

Herr Dr. de Somoskeoy
5 Köln
Langericht 1. gr. Strafkammer
BATI ALMANYA

Türkiyeli devrimcilere hürriyet talebimizi, Almanca olarak şu şekilde yazabilirsiniz:

«FREİHEİT FÜR VİER PATRİOTEN AUS DER TÜRKEİ!»

Türkiyeli devrimcilerle dayanışmamızı güçlendirelim, onlarla mektuplaşalım, mahkeme masraflarının karşılanması için yardım kampanyaları açalım.

Mektuplarınızı «**5 Köln 30, Rochusstr. 350**» adresine yazabilirsiniz.

Mahkeme masraflarını karşılamak için toplayacağımız bağışları aşağıdaki adrese yollayabiliriz:

J. G. Schmidt, Konto-Nr. 65 34 655
Commerzbank, Zweigstelle Frankfurt-Bornheim

İKİ SÜPER DEVLET KAHROLSUN! TÜRKİYE-İRAN DOST OLSUN!

İran Şahı, Cumhuriyet Bayramından bir gün önce, Türkiye'ye geldi. Çeşitli ilerici ve yurtsever kuruluşlar İran'daki faşist diktatörlüğü protesto ederek İran halkı ile dayanışmalarını gösterdiler.

Bu arada, İran halkının sahte dostları ve bütün halkların hakiki düşmanları olan revizyonistler de faaliyetlerini yoğunlaştırdılar. Onlar, Türkiye halkının İran'da uygulanan faşist diktatörlüğe karşı tepkisini Sovyet sosyal - emperyalizminin menfaatleri yönünde kullanmaya kalkıştılar. Şah ve faşizm aleyhtarlığı maskesinin altında sosyal - emperyalizmin yüzü sırıttı.

Revizyonistler, yürüttükleri propaganda ile Ortadoğu halklarının baş düşmanları olan iki süper devleti, özellikle Sovyet sosyal - emperyalistlerini gözlerden saklamaya çalıştılar. Onlar, İran Şahını Ortadoğu halklarının bir numaralı düşmanı olarak gösterdiler. Üçüncü dünya ülkelerinin arasındaki birlik ve dayanışmayı bozmak, propagandaların baş hedefiydi.

Evet, İran Şahı, Filistin halkının mücadelesine karşı düşmanca bir tutum takınmıştır. ABD İşbirlikçisi Şah yönetimi, Ortadoğu'da ABD emperyalizminin menfaatlerinden yana olmuş ve Filistin halkına karşı İsrail gericilerini desteklemiştir. Fakat bu gerçekler Ortadoğu halklarının iki büyük düşmanı olan ABD emperyalistlerini ve Sovyet sosyal - emperyalistlerini gözlerden saklayamaz. Filistin halkının mücadelesinin gelişmesini önleyen, Filistin halkını ve Arap halklarını sahte barışlara zorlayan silah tefeciliği yapan, çeşitli Arap ülkeleri üzerinde hegemonya kuran, darbeler düzenleyen, baskı altına alan Sovyet sosyal-emperyalistlerinden sözetmeden İran Şahının Arap halklarına yaptığı kötülükten sözetmek sahtekârlıktır. Bu, esas düşmanları gözlerden kaçırmaktan başka bir anlama gelmez. Bu yüzden Ortadoğu ile ilgili sloganımız «Kahrolsun Ortadoğu halklarının baş düşmanı iki süper devlet» olmalıdır.

Revizyonistler, Dofar halkının kahramanca mücadelesini de istismar ederek, sosyal - emperyalistlerin bu bölgedeki faaliyetlerini örtbas edebileceklerini, Dofar halkının baş düşmanlarını gözden saklayabileceklerini zannediyorlar. Evet, İran gericileri İngilizlerle işbirliği yaparak ve şüphesiz ABD emperyalistlerinin de desteğini alarak Dofar halkının mücadelesini bastırmak için faaliyetlere girişiyor. Bu bastırma hareketlerini şiddetle lanetliyoruz. Dofar halkının mücadelesinin yanında olduğumuzu açıklıyoruz. Ama buradaki bütün gerici faaliyetlerin bu kadarla kalmadığını ve bu bölgedeki gericiliğin kaynağının dünya hegemonyası peşinde koşan iki süper devlet olduğunu da belirtiyoruz.

Sosyal - emperyalistler bu bölgede filolarını dolaştırmakta, yeni yeni üsler kurmakta ve bölgeye çeşitli yönlerden sızmaktadırlar. Sosyal - emperyalistler, bugün Dofar halkının şanlı mücadelesini bile kendi emperyalist emelleri yönünde kullanma arzusunu taşıyorlar. Ama bunu asla başaramayacaklardır. Bölge halkı arka kapıdan giren kaplanı farketmiştir.

Bütün bu sebeplerden dolayı bizim Dofar'la ilgili sloganımız sadece İran ve İngiliz gericilerini veya sadece bir süper devleti lanetlemek olmamalıdır. Sloganımız şudur: «Yaşasın Dofar halkının şanlı mücadelesi. Dofar'a karşı girişilen bütün yabancı müdahaleler son bulsun. İki süper devlet çekin elinizi Körfez'den!»

Revizyonistler, İran halkının faşizme karşı yürütmekte olduğu mücadeleyi de istismar etmektedirler. Onlar, Şahın faşist rejimine karşı duyulan tepkiden yararlanarak Türkiye ve İran ülkeleri arasında bir dostluk ve dayanışma kurulmasını baltalamaya çalıştılar. Böylece onlar, üçüncü dünya ülkelerinin kendi aralarında birleşmelerine ve yakınlaşmalarına düşman olduklarını ortaya koydular.

Revizyonistlerin sahte antifaşist maskesini yırtalım! Onlar önce kendi efendilerinin uygulamakta olduğu sosyal - faşist diktatörlüğe karşı çıksınlar. Onlar önce, Doğu Avrupa ülkeleri üzerinde uygulanmakta olan Sovyet işgaline karşı çıksınlar. Şunu da belirtmeliyiz ki, gerek Türkiye'deki gerekse İran'daki gerici faşist diktatörlükleri yıkmanın yolu, bugün gericiliğin ve faşizmin kaynağı olan iki süper devlete karşı mücadele etmekten geçer. Çünkü her yerde faşizmi ve sosyal - faşizmi tezgâhlayanlar ve destekleyenler bu iki süper devlettir. Faşizmin ve Sosyal - faşizmin kaynağı iki süper devlete karşı üçüncü dünya ülkelerinin birliğini savunmak, bizzat o üçüncü dünya ülkelerindeki faşist diktatörlüklerin yıkılması şartlarını hazırlar.

Revizyonistler, üçüncü dünya ülkelerinin yakınlaşmasına karşı çıkarken, kendi efendilerinin ABD emperyalizmiyle çeşitli alanlarda işbirliği yapmasını örtbas etmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Türkiye ile İran'ın kendi menfaatlerini korumak üzere bir araya gelmeleri kötü! Ama ABD ve SSCB'nin dünyanın efendileri olarak ve dünyayı paylaşmak için biraraya gelmeleri iyi, öyle mi?

Revizyonistler, kendi efendileri olan Sovyetler Birliği'nin İran'a yaptığı yatırımları övmekten de geri kalmıyorlar. (Kitle sayı 81) Türkiye İranla ilişki kurunca çok kötü... Ama Sovyetler Birliği İsfahan'da demir - çelik kompleksi kurunca çok iyi, öyle mi? İşte biz de bunun tam tersini söyleyeceğiz. Türkiye ile İran arasında ilişkilerin geliştirilmesi kötü değil iyi bir şeydir. İran'ın Türkiye'ye kredi vermesi kötü değil iyi bir şeydir. Türkiye ve İran halklarının lehinedir. Çünkü iki ülkenin birliği iki süper devletin aleyhinedir. Ama Sovyet sosyal - emperyalistlerinin İran'a sızması iyi değil, kötü bir şeydir. Çünkü onlar, İran'a, sömürmek, hegemonya kurmak için sızıyorlar. Sovyetlerin Türkiye'ye verdikleri ve revizyonistlerin çok övdükleri krediler de iyi değil, kötüdür. Çünkü onlar ülkemizi de sömürmek ve avuçları içine almak istiyorlar. Birer üçüncü dünya ülkesi olan Türkiye ve İran'ın yakınlaşmasından ne Türkiye halkı ne de İran halkı zarar görmez. Üçüncü ülkeleri arasındaki her yakınlaşma sonuç olarak dünya halklarının menfaatinedir. Bu yüzden sloganımız şudur: «Yaşasın Türkiye ve İran arasındaki dostluk!»

Biz Türkiye halkı, bugün büyük acılar çeken İran halkının faşizme ve iki süper devlete karşı mücadelesini sonuna kadar destekliyoruz. İki süper devlete sırt dayayarak diktatörlüğü devam ettiren İran Şahının şahsında İran'daki faşist diktatörlüğü lanetliyoruz. 50.000 savaşçının faşizme ve emperyalizme karşı sürdürdükleri mücadelenin sonuna kadar yanındayız. İşkence gören yurtseverlerin acısı yüreğimizdedir. Ve inanıyoruz ki, İran halkı faşizme, emperyalizme, özellikle iki süper devlete karşı yürüttüğü şanlı mücadelesinde zafere ulaşacaktır. Ve biz yine inanıyoruz ki, İranlı devrimciler Şahın zindanlarından başlarını yukarı kaldırıp şöyle sesleniyorlar: «Kahrolsun iki süper devlet, yaşasın üçüncü dünyanın birliği».

Biz, revizyonistlerin yaptığı gibi İran Şahının «defolması» sloganını atmıyoruz. Çünkü bu, daha büyük ve azılı faşistlerin, iki süper devletin, özellikle Sovyet sosyal - emperyalistlerinin çıkarlarına hizmet ediyor. Onların İran halkı için döktükleri gözyaşları sahtedir.

Türkiye ve İran halkları faşizme, emperyalizme ve iki süper devlete karşı mücadelede omuzomuzadır. Öyleyse sloganlarımızdan biri de şu olmalıdır: «Yaşasın Türkiye ve İran halklarının faşizme karşı mücadelesi. Kahrolsun İran halkına zulmeden faşist İran Şahı!»

Faşizme karşı mücadelesinde İran halkının yanındayız

İstanbul'da bulunan İranlı öğrenciler, İran halkının faşizme karşı mücadelesini anlatan bir bildiri yayınlamışlardır. Bu bildirinin bazı bölümlerini yayınlıyoruz:

«İran'da halkımız sefalet içinde yaşamaktadır. Yaşama şartları gün geçtikçe ağırlaşmaktadır. Yiyecek ve giyecek maddelerinin fiyatları gün geçtikçe artmaktadır. Fiyatların yüksek olmasına karşılık işçi ücretleri çok düşüktür. İşçiler, işçi haklarından tamamen yoksundurlar. Köylülerin köylerde yaşama imkanı olmadığı için, şehirlere akın etmektedirler. Şehirlerde geceleyin cadde kenarlarında yatmış insanlar göze çarpıyor. Tahran'da yüksek tahsil yapmış insanlar bile normal yaşama şartlarından yoksundurlar.

«Faşist Şah, diktatörlüğü devam ettirmek için gün geçtikçe faşist baskıları arttırmaktadır. İran gizli teşkilatı SAVAK, her tarafı tamamen kontrol altında tutmaktadır. Şahı eleştirmek şöyle dursun, yaşama şartlarından şikayetçi olanları SAVAK tutuklamakta, orta çağda görülmemiş zindanlarda işkence yapmaktadır. Ülkemizde 50.000 siyasi tutuklu bulunmaktadır. Yalnız geçen sene gazetelerin yazdığına göre 250 kişi kurşuna dizilmiştir. Hiç şüphe yok ki, birçok devrimci işkence altında ölmüştür, SAVAK, Amerikan ve İsrail işkence uzmanlarının yardımıyla devrimcilere yeni metodlarla işkence yapmaktadır. Devrimci arkadaşımız Momayun Ketira'nın bacağını kırmışlar ve kırılan bacağını vücudundan ayırmışlardır. Arkadaşımız uzun işkencelerden sonra şehit düşmüştür. Bedizadegân'ı elektrikli ocağın üstüne oturttular, kalça kemiği tamamen yandı. SAVAK'ın köpekleri geceleri evleri basmakta, dehşet ve korku salmaktadırlar. İstanbul'da 1971'de yapılan Fırtına 1 ve 2 örneğini SAVAK her gece Tahran ve diğer şehirlerde uygulamaktadır...»

«Halkımız zor şartlar altında şehitler vererek yılmadan mücadeleyi yürütmektedir. Bugün fabrikalarda, köylerde, üniversitelerde grevler, işgaller, protestolar yapılmakta, Şahın ordusu ve komandoları bu eylemleri hunharca bastırmaktadır. Halkımız er geç faşist Şah rejimini ezerek zulmüne son verecektir... Yaşasın Türkiye ve İran halklarının kardeşliği!»

DEMOKRATİK YEMEN: «ARKA KAPIDAN GİREN KAPLAN İSTEMİYORUZ»

«Biz Arap halkı, misafirperverizdir. Ülkemizin kapıları bütün misafir ve turistlere açıktır, ama savaş gemileriyle gelen misafirleri hiç de hoş karşılamıyoruz, çünkü bu, ön kapıdan kurdu kovarken arka kapıdan kaplanın içeri süzülmesine fırsat vermek demektir.»

Yukarıdaki sözler, Yemen Demokratik Halk Cumhuriyetinin resmi organı olan «14 Ekim» gazetesinin, Aden limanının geçmişi ve geleceği konusunda Temmuz ayı içinde yayınladığı bir yazıdan alınmıştır. Bilindiği gibi Demokratik Yemen'in Aden limanı, Kızıl Deniz'in güney ucunda yer almaktadır. İki süper devletin savaş gemileri, Akdeniz ile Hint Okyanusu arasında gidip gelebilmek için Süveyş Boğazından ve Kızıl Deniz'den geçmektedirler. Özellikle Sovyet sosyal - emperyalizmi, son zamanlarda Doğu Akdeniz - Kızıl Deniz - Hint Okyanusu çizgisi üzerinde üsler ve liman kolaylıkları elde edebilmek için büyük çabalar sarfetmekte, Afrika ve Arap ülkelerine sızmak için her çareye başvurmaktadır.